

(๒) ในที่หรือบริเวณที่มีเหตุเพลิงไหม้ การระเบิด อุทกภัย หรือในที่หรือบริเวณที่มีอุบัติเหตุ เหตุทุกขภัยแก่รถไฟ หรือยานพาหนะอื่นที่ประชาชนโดยสาร หรือภัยพิบัติอื่นทำนองเดียวกันหรืออาศัยโอกาสที่มีเหตุเช่นว่านั้น หรืออาศัยโอกาสที่ประชาชนกำลังตื่นกลัวภัยอันตรายใดๆ

ตามอนุมาตรานี้ คำว่า “บริเวณที่มีอุบัติเหตุ” ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่าอุบัติเหตุต้องเกิดแก่รถไฟ และยานพาหนะอื่นที่ประชาชนโดยสารเท่านั้น **ไม่รวมถึงอุบัติเหตุที่เกิดจากยานพาหนะอื่น** ฎ.๔๐๒/๒๕๔๖ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยลักสร้อยคอทองคำหนัก ๙ บาท จำนวน ๑ เส้น ราคา ๕๑,๓๐๐ บาท และสร้อยคอทองคำหนัก ๑๐ บาท จำนวน ๑ เส้น ราคา ๕๗,๐๐๐ บาท รวมราคา ๑๐๘,๓๐๐ บาท ของนายลำพอง ชวนสินธุ์ ผู้เสียหาย ใน**บริเวณที่มีอุบัติเหตุรถยนต์เฉี่ยวชนกัน** ซึ่งผู้เสียหายเป็นผู้ขับรถยนต์ประสบอุบัติเหตุและได้รับบาดเจ็บหมดสติ ศาลฎีกาเห็นว่าตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๕(๒) บัญญัติว่า “ผู้ใดลักทรัพย์ในที่หรือบริเวณที่มีเหตุเพลิงไหม้ การระเบิดอุทกภัย หรือในที่หรือบริเวณที่มีอุบัติเหตุ เหตุทุกขภัยแก่รถไฟ หรือยานพาหนะอื่นที่ประชาชนโดยสาร หรือภัยพิบัติอื่นทำนองเดียวกันหรืออาศัยโอกาสที่มีเหตุเช่นว่านั้น หรืออาศัยโอกาสที่ประชาชนกำลังตื่นกลัวภัยอันตรายใด ๆ” เห็นได้ว่าการลักทรัพย์ในที่หรือบริเวณที่มีอุบัติเหตุอุบัติเหตุนั้น เฉพาะเกิดแก่รถไฟหรือยานพาหนะที่ประชาชนโดยสารเท่านั้น ตามคำฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว แม้จำเลยให้การรับสารภาพ ก็ไม่อาจลงโทษจำเลยหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๒) วรรคแรกได้ จำเลยคงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔

(๓) โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ หรือโดยผ่านสิ่งเช่นว่านั้น เข้าไปด้วยประการใด ๆ

การทำอันตรายต้องเป็นการทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ เช่นตัดโซ่คล้องล้อจี้ไอไว้กับตู้โซ่จันขาดแล้วลักล้อจี้ไอไป (ฎ.๘๙๙๓/๒๕๕๐) แต่ถ้าเป็นการทำอันตรายตัวทรัพย์ที่จะลักไม่มีความผิดตามอนุมาตรานี้ เช่น จำเลยตัดสายรัดคางของหมวกนิรภัยที่คล้องไว้ใต้เบาะนั่งรถจักรยานยนต์ซึ่งล็อกกุญแจเพื่อป้องกันมิให้หมวกถูกลักจนสายหมวกขาด แล้วลักเอาหมวกนิรภัยไปไม่ผิดอนานี้ เพราะสายรัดคางเป็นส่วนหนึ่งของหมวกนิรภัย ไม่ใช่สิ่งที่คุ้มครองหมวกนิรภัย (คำพิพากษาศาลจังหวัดพระโขนง คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๘๘๘/๒๕๕๖) จำเลยลักรถจักรยานยนต์โดยใช้กุญแจไขกุญแจรถซึ่งใส่ไว้ เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ธรรมดาตาม มาตรา ๓๓๔ ไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ ตาม มาตรา ๓๓๕(๓) เพราะ**กุญแจรถที่ใส่ไว้ไม่ใช่สิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์** เหมือนเช่นรั้วหรือลูกกรงหน้าต่างประตู ทั้งการไขกุญแจก็หาใช่เป็นการทำอันตรายแก่ตัวกุญแจอันจะเข้าเกณฑ์ตาม**อนุบัญญัติ** ดังกล่าวไม่ (ฎ.๑๐๘๐/๒๕๑๑) การใช้กุญแจปลอมไขกุญแจประตูรถและติดเครื่องยนต์หาใช่เป็นการทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองทรัพย์ไม่ และ**กุญแจประตูรถเป็นส่วนหนึ่งของรถ** จำเลยลักรถยนต์ตามฟ้องไปทั้งคัน จะถือว่าจำเลยลักทรัพย์โดยผ่านสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองทรัพย์หาได้ไม่ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตาม มาตรา ๓๓๕ (๓) (ฎ.๒๔๔๗/๒๕๒๗) แต่การที่จำเลยเข้าไปในรถกระบะของผู้เสียหายลักเอาเครื่องปรับเสียงวิทยุรถยนต์ของผู้เสียหายโดยผ่านทางประตูรถเข้าไปถือว่าเป็นการผ่านสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์เข้าไปด้วยประการใด ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕(๓) แล้ว (ฎ.๓๐๐๕/๒๕๔๓)

(๔) โดยเข้าทางช่องทางซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้จำนองให้เป็นทางคนเข้า หรือเข้าทางช่องทางซึ่งผู้เป็นใจเปิดไว้ให้

คำว่า “ช่องทางซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้จำนองให้เป็นทางคนเข้า” ต้องเป็นช่องทางที่มีอยู่แล้ว แต่มิได้ทำไว้เพื่อให้เป็นช่องทางคนเข้า เช่น หน้าต่าง(ฎ.๒๓๘๕/๒๕๓๔) ช่องลม เป็นต้น ส่วน “ช่องทางซึ่งผู้เป็นใจเปิดไว้ให้” อาจเป็นช่องทางที่สร้างขึ้นโดยจำนองให้เป็นทางคนเข้าก็ได้ เช่น เปิดประตูให้จำเลยเข้าไปลักทรัพย์

(๕) โดยแปลงตัวหรือปลอมตัวเป็นผู้อื่น มอมหน้าหรือทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้

(๖) โดยลวงว่าเป็นเจ้าพนักงาน

(๗) โดยมีอาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป

อาวุธ หมายถึงสิ่งซึ่งไม่เป็นอาวุธโดยสภาพแต่ได้ใช้หรือจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ ตาม ป.อ. มาตรา ๑(๕) แต่จะต้องเป็นการมีไว้เพื่อใช้ประทุษร้ายเจ้าของทรัพย์ มิใช่มีไว้เพื่อใช้ประทุษร้ายตัวทรัพย์ที่จะลัก เช่น ใช้ไม้ถ่อตีเป็ดตายแล้วลักไป ไม่เป็นการลักทรัพย์โดยมีอาวุธเพราะจำเลยใช้ตีเป็ด ไม่ได้ใช้ทำร้ายเจ้าของทรัพย์ (ฎ.๑๔๕๐/๒๔๘๒)

(๘) ในเคหสถาน สถานที่ราชการหรือสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บริการสาธารณะที่ตนได้เข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือซ่อนตัวอยู่ในสถานที่นั้นๆ

การลักทรัพย์ในเคหสถาน สถานที่ราชการหรือสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บริการสาธารณะตามอนุมาตรานี้ ต้องเป็นการเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาตอันเป็นองค์ประกอบความผิด ในการบรรยายฟ้องพนักงานอัยการจึงต้องไม่ลืมนำบรรยายว่าจำเลยได้เข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต มิฉะนั้นศาลก็จะลงโทษจำเลยตามอนุมาตรานี้ไม่ได้ และการเข้าไปต้องเป็นการเข้าไปทั้งตัว มิใช่เพียงแต่ร่างกายส่วนหนึ่งส่วนใดเข้าไป เช่น ยื่นมือเข้าไปในเคหสถานแล้วลักเอาทรัพย์ไป ไม่เป็นความผิดตามอนุมาตรานี้(ฎ.๒๔๒๑/๒๕๓๒, ฎ.๒๑๓๘/๒๕๓๗) เคหสถานหมายถึงที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยรวมถึงบริเวณของที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยนั้นด้วย ตาม ป.อ.มาตรา ๑(๔) บ้านที่ไม่มีคนพักอาศัยแต่มีรั้วแสดงว่าเจ้าของยังหวงห้าม ถือเป็นเคหสถาน(คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๘๔/๒๕๔๕) สำหรับสถานที่ราชการนั้นหมายถึงเฉพาะส่วนที่ใช้ในการปฏิบัติราชการจริงๆ มิได้หมายถึงที่จอดรถของทางราชการที่ข้าราชการและประชาชนสามารถนำรถเข้าไปจอดได้(ฎ.๕๑๕๒/๒๕๔๘) หรือ โรงอาหารที่ซึ่งประชาชนอื่นใดผู้ที่ไม่เข้ามาติดต่อราชการมีความชอบธรรมที่จะเข้าไปนั่งรับประทานอาหารได้ (ฎ.๒๘๔๕/๒๕๔๓)

- ผู้ต้องหาเป็นภารโรงประจำสำนักงานที่ดินอาศัยการอยู่เวรสถานที่ราชการเอาแบบพิมพ์โฉนดที่ดินไปจึงเป็นกรณีผู้ต้องหาที่มีสิทธิเข้าไปในสถานที่ราชการโดยได้รับอนุญาต จึงมิใช่การลักทรัพย์ในสถานที่ราชการ(คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๗๓/๒๕๕๐)

(๙) ในสถานที่บูชาสาธารณะ สถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน ที่จอดรถหรือเรือสาธารณะ สาธารณสถานสำหรับขนถ่ายสินค้า หรือในยวดยานสาธารณะ

“สถานที่บูชาสาธารณะ”

- จำเลยลักเหรียญกษาปณ์รวมเป็นเงิน ๘๔๒ บาท ของวัดผู้เสียหายโดยเหรียญกษาปณ์ดังกล่าวอยู่ในพานและบาตรวางอยู่บนชั้นสามของอาคารเจษฎาบดินทร์ ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูป เพื่อให้ประชาชนมากราบไหว้สักการะบูชาภายในวัดผู้เสียหาย สถานที่เกิดเหตุลักทรัพย์จึงเป็นสถานที่ซึ่ง

ประชาชนทั่วไปมีความชอบธรรมที่จะเข้าไปได้ ตรงกับคำนิยามคำว่า "สาธารณสถาน" ตาม ป.อ. มาตรา๑(๓) ทั้งนี้เพื่อการสักการบูชาพระพุทธรูปซึ่งประดิษฐานไว้ให้ประชาชนกราบไหว้สักการบูชา จึงเป็นการลักทรัพย์ ในสถานที่บูชาสาธารณะ(ฎ.๕๔๕๖/๒๕๕๓)

ไม่ใช่“สถานที่บูชาสาธารณะ”

- บริเวณหน้าที่ตั้งศพอดีตเจ้าอาวาสซึ่งอยู่หน้ากุฏิเจ้าอาวาสเป็นเพียงสถานที่ในวัดที่จัดนำศพอดีตเจ้าอาวาสมาตั้งไว้เพื่อรอการพระราชทานเพลิงศพเท่านั้น ไม่ถือว่าสถานที่ดังกล่าวเป็นสถานที่บูชาสาธารณะ การที่จำเลยลักทรัพย์เงินบริจาคที่ตั้งอยู่บริเวณหน้าศพอดีตเจ้าอาวาสดังกล่าวจึงไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ในสถานที่บูชาสาธารณะ(ฎ.๙๖๙๓/๒๕๕๔)

- "กุฏิ" ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ หมายความว่า "เรือนหรือตึกสำหรับพระภิกษุสามเณรอยู่" ดังนั้น กุฏิพระจึงเป็นเพียงที่อยู่อาศัยของพระภิกษุสามเณรเท่านั้น หากใช้สถานที่บูชาสาธารณะ แต่เป็น "เคหสถาน"ตามนัยมาตรา ๑(๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา(ฎ.๒๐๑๔/๒๕๓๖)

- "ศาลาการเปรียญ" ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ หมายถึง ศาลาวัดสำหรับพระสงฆ์แสดงธรรม ศาลาการเปรียญจึงหาใช่สถานที่บูชาสาธารณะตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๕ (๙) ด้วยไม่ (ฎ.๔๒๘๔/๒๕๕๗)

- ศาลาบำเพ็ญกุศล มีไว้เพื่อใช้จัดงานพิธีศพ จึงมิใช่เป็นสถานที่บูชาสาธารณะ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๕ (๙) (ฎ.๙๑๙๓/๒๕๕๒)

“ในเวลายานสาธารณะ”

- จำเลยยืนอยู่บนรถโดยสารโดยสารประจำทาง ใช้กำลังประทุษร้ายตึงตัวผู้เสียหายให้ลงมาจากรถแล้วบังคับเอาทรัพย์สินจากผู้เสียหาย เช่นนั้น การชิงทรัพย์ได้เริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่จำเลยใช้กำลังประทุษร้ายในขณะที่ผู้เสียหายยังอยู่บนรถซึ่งเป็นการกระทำที่ต่อเนื่องกันไม่ขาดตอนกับการบังคับเอาทรัพย์สิน จำเลยจึงมีความผิดฐานชิงทรัพย์ในเวลายานสาธารณะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๙ วรรคสอง ประกอบกับ มาตรา ๓๓๕(๙) (ฎ.๑๐๘๔/๒๕๓๐)

(๑๐) ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์

- เงินที่จำเลยทั้งสามลักเอาจากตู้โทรศัพท์สาธารณะ ไม่ใช่ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕(๑๐) (ฎ.๒๙๙๕/๒๕๕๕, ฎ.๑๕๙๔/๒๕๓๐)

(๑๑) ที่เป็นของนายจ้างหรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง

- นายจ้างหมายรวมถึงส่วนราชการด้วย(ฎ.๙๕๐/๒๕๓๐ ประชุมใหญ่)
- ลูกจ้างเก็บเงินจากลูกค้าของนายจ้างถือว่าครอบครองเงินแทนนายจ้าง สิทธิครอบครองยังอยู่ที่นายจ้าง เมื่อลูกจ้างนำเงินไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวตน จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้าง มิใช่ยกยก (คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓/๒๕๕๕)

- นายจ้างได้มอบการครอบครองสินค้าให้ผู้ต้องหาดูแลจัดการแทน ผู้ต้องหาจึงเป็นผู้ครอบครองสินค้าของนายจ้าง มิได้แต่เพียงยึดถือไว้แทนนายจ้าง การที่ผู้ต้องหาเอาสินค้าเป็นของตนโดยทุจริตจึงเป็นความผิดฐานยกยก มิใช่ลักทรัพย์นายจ้าง(คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๗๖/๒๕๕๗)

- การลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างเป็นองค์ประกอบความผิดเฉพาะตัวของผู้กระทำความผิดที่เป็นลูกจ้างเท่านั้น ดังนั้น บุคคลอื่นผู้ร่วมกระทำความผิดกับลูกจ้างจึงไม่มีความผิดตามอนุมาตรานี้

(๑๒) ที่เป็นของผู้มีอาชีพกสิกรรม บรรดาที่เป็นผลิตภัณฑ์ พืชพันธุ์ สัตว์หรือเครื่องมืออันมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรมหรือได้มาจากการกสิกรรมนั้น

คำว่า “อาชีพ” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๒ หมายความว่า งานที่ทำเป็นประจำเพื่อเลี้ยงชีพ ดังนั้น ผู้มีอาชีพกสิกรรม จึงมีความหมายถึง ผู้ที่ประกอบอาชีพกสิกรรมเพื่อเลี้ยงชีพ แม้ข้อเท็จจริงได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายว่า ผู้เสียหายมีอาชีพค้าขายด้วย แต่ผู้เสียหายทำนาถึง ๑๐ ไร่ ดังนี้ ไม่ว่าผู้เสียหายจะทำนาด้วยตนเองหรือว่าจ้างผู้อื่นทำนา ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายทำนาเพื่อเลี้ยงชีพด้วย ผู้เสียหายจึงเป็นผู้มีอาชีพกสิกรรม(ฎ.๔๗๑๓/๒๕๕๑) กสิกรรม หมายถึง การทำไร่ ไถนา การทำนา กุ้ง จึงไม่ใช้การประกอบอาชีพกสิกรรมตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๕(๑๒)(ฎ.๑๓๔๙๑๒๕๕๓) มือหมุนรถยนต์ รถไถนา ๑ อันและนอตชิ้นแทนเครื่องยนต์ ๓ ตัว เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องจักรที่ผู้เสียหายมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรม (ฎ.๑๖๑๐/๒๕๕๖)

๕.๒ การพิจารณาความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๕ ทวิ

มาตรา ๓๓๕ ทวิ ผู้ใดลักทรัพย์ที่เป็นพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา ถ้าทรัพย์นั้นเป็นที่สักการะบูชาของประชาชน หรือเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพระพุทธรูปหรือวัตถุดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก ได้กระทำในวัด สำนักสงฆ์ สถานอันเป็นที่เคารพในทางศาสนา โบราณสถานอันเป็นที่สักการะบูชาของแผ่นดิน สถานที่ราชการหรือพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

“พระพุทธรูปที่เป็นที่สักการะบูชาของประชาชน” ไม่หมายถึงพระพุทธรูปที่เป็นทรัพย์ส่วนบุคคลของเอกชนที่เก็บไว้บูชาเป็นส่วนตัว แม้พระพุทธรูปและวัตถุดังกล่าวจะเป็นที่นับถือของประชาชนโดยทั่วไปก็ตาม เช่น พระพุทธรูปนางพญา(สำหรับห้อยคอ)ของผู้เสียหาย

- ความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นพระพุทธรูปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ ทวิ จะต้องเป็นพระพุทธรูปที่เป็นที่สักการะบูชาของประชาชนหรือเป็นพระพุทธรูปที่เป็นสมบัติของชาติ มิใช่เป็นพระพุทธรูปที่เป็นทรัพย์ส่วนบุคคล พระพุทธรูปของกลางในคดีนี้เป็นแต่เพียงพระเครื่องรางชนิดหนึ่งที่เรียกกันว่าพระยอดธง เป็นทรัพย์ส่วนตัวของนาย ม. ซึ่งได้เกี่ยวไว้กับสร้อยคอเงินเพื่อใช้ห้อยคอ แต่นาย ม. ได้ใส่กระเป๋าเสื้อติดตัวไปเพราะนับถือว่าเป็นพระเครื่องที่คุ้มครองป้องกันอันตรายเพื่อตัวนาย ม. โดยเฉพาะ แม้จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องว่าพระเครื่องของกลางองค์นี้เป็นพระพุทธรูปอันเป็นที่สักการะบูชาของประชาชน แต่ก็เห็นได้ว่าพระเครื่องของกลางไม่อยู่ในฐานะอันเป็นที่สักการะบูชาของประชาชนไปได้ จึงไม่อาจถือได้ว่า พระเครื่องของกลางเป็นพระพุทธรูปที่เป็นที่สักการะบูชาของประชาชน และแม้เหตุลักทรัพย์จะเกิดในบริเวณวัด น. ก็เป็นเรื่องลักทรัพย์โดยการล้วงกระเป๋าเสื้อของบุคคลตามปกติธรรมดา ไม่เป็นการลักพระพุทธรูปที่เป็นที่สักการะบูชาของประชาชนในวัดเช่นกัน จำเลยคงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔ (ฎ.๑๑๔๒/๒๕๑๕)

- พระพุทธรูปและสิ่งสัมฤทธิ์ ที่นาย บ. ขุดพบแล้วนำมาสักการะบูชาไว้ในห้องที่บ้านของนาย บ. เมื่อนาง จ. เพื่อนบ้านทราบที่นาย บ. ขุดพบพระพุทธรูปและสิ่งสัมฤทธิ์ เป็นของเก่าก็มากราบไหว้สักการะบูชาอยู่ได้ประมาณ ๓ วันก็ถูกลักเอาไป ยังไม่พอฟังว่าทรัพย์ดังกล่าวเป็นที่สักการะบูชาของประชาชนและการที่นาย บ. ขุดพบพระพุทธรูปและสิ่งสัมฤทธิ์ แล้วมิได้แจ้งหรือนำส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ แต่นำไปเก็บรักษาไว้เอง ยังไม่พอฟังว่านาย บ.ได้เก็บรักษาทรัพย์ดังกล่าวไว้

เป็นสมบัติของชาติ การกระทำของจำเลยยังไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ ทวิ ที่แก้ไขแล้ว จำเลยคงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (ฎ.๑๐๒๔/๒๕๑๘)

- พระพุทธรูปบูชาสุโขทัยปางสมาธิของวัด ค. เป็นพระพุทธรูปขนาดหน้าตักกว้าง ๕ นิ้ว ตั้งไว้ที่มุมโต๊ะหมู่บูชาในห้องชั้นบนของหอสวดมนต์ มีกรอบแก้วครอบไว้ จึงเป็นพระพุทธรูปธรรมดาเช่นพระพุทธรูปบูชาทั่วไป ถือไม่ได้ว่า เป็นทรัพย์สินอันเป็นที่สักการะของประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ ทวิ วรรคหนึ่ง เมื่อพระพุทธรูปบูชาตามฟ้องมิใช่ทรัพย์สินอันเป็นที่สักการะบูชาของประชาชนแล้ว แม้จำเลยกับพวกจะลักพระพุทธรูปบูชาขึ้นในวัด การกระทำของจำเลยก็ไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๓๓๕ ทวิ วรรคสอง (ฎ.๑๘๑๒/๒๕๒๗)

- แม้ทรัพย์สินที่จำเลยกับพวกร่วมกันลักเป็นพระพุทธรูปและอยู่ในวัดผู้เสียหาย แต่พระพุทธรูปดังกล่าวเก็บไว้ในศาลาบำเพ็ญกุศลหลังเก่าอยู่ในสภาพถูกปล่อยทิ้งร้างและรกร้าง มิได้จัดวางไว้ในที่เหมาะสมเพื่อให้ประชาชนสักการะบูชา รวมทั้งไม่มีเครื่องบูชา จึงยังถือไม่ได้ว่าพระพุทธรูปดังกล่าวเป็นที่สักการะบูชาของประชาชน ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๕ ทวิ วรรคแรก แม้จำเลยกับพวกร่วมกันลักพระพุทธรูปดังกล่าวภายในวัดผู้เสียหายก็ไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๓๓๕ ทวิ วรรคสอง (ฎ.๙๑๙๓/๒๕๕๒)

- การนำพระพุทธรูปของกลางซึ่งเป็นที่สักการะบูชาของประชาชนสืบมาแต่เดิมไปเก็บซ่อนไว้เพื่อให้พ้นจากการโจรกรรม หากทำให้พระพุทธรูปของกลางพ้นจากการเป็นพระพุทธรูปที่ประชาชนสักการะบูชาไม่ (ฎ.๒๗๑๒/๒๕๓๒)

“วัตถุในทางศาสนาอันเป็นที่สักการะบูชาของประชาชน หรือเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ” ไม่จำกัดว่าเป็นวัตถุในทางศาสนาใด ต่างจากพระพุทธรูปซึ่งมีแต่ในศาสนาพุทธเท่านั้น แต่ต้องเป็นวัตถุไม่ใช่อาคารสถานที่ เช่น โบสถ์ ไม่ใช่วัตถุในทางศาสนา

- โบสถ์เป็นอาคารสถานที่อันเป็นส่วนหนึ่งของวัด หรือสถานอันเป็นที่เคารพในทางศาสนา ดังที่กล่าวไว้ในวรรค ๒ แห่งมาตรา ๓๓๕ ทวิ เท่านั้น หากทรัพย์สินที่ระบุไว้ในวรรคแรกไม่ ดังนั้น การกระทำของจำเลยจะเป็นความผิดตามมาตรา ๓๓๕ ทวิ วรรค ๒ ก็ต่อเมื่อทรัพย์สินที่จำเลยลักนั้นเป็นวัตถุในทางศาสนาซึ่งเป็นที่สักการะบูชาของประชาชนหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของวัตถุดังกล่าว คำบรรยายฟ้องของโจทก์มีความหมายแต่เพียงว่า โบสถ์วัด ต. เป็นที่สักการะบูชาของประชาชน แม้จะเป็นความจริงเช่นนั้น แต่ด้วยเคลือบอย่างเก่าซึ่งฝังอยู่ที่ผนังโบสถ์ก็เป็นวัตถุที่เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่วัตถุในทางศาสนาซึ่งเป็นที่สักการะบูชาของประชาชนไปด้วย คงเป็นแต่เพียงวัตถุซึ่งเป็นเครื่องประดับผนังโบสถ์เท่านั้น เมื่อด้วยเคลือบนี้ไม่ใช่วัตถุในทางศาสนาซึ่งเป็นที่สักการะบูชาของประชาชนเสียแล้ว แม้จำเลยจะลักเอาไปจากโบสถ์อันเป็นที่สักการะบูชาของประชาชน การกระทำของจำเลยก็ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ ทวิ(ฎ.๒๐๖๓/๒๕๑๕)

- ผงดินของคลังที่บรรจุในฐานองค์พระพุทธรูป "พระครูเหล็ก" ได้มาจากแหล่งสำคัญในทางพุทธศาสนาที่ประชาชนเคารพนับถือโดยสภาพเป็นผงดินธรรมดา การนำมาบรรจุในฐานองค์พระพุทธรูปเพื่อให้ประชาชนเลื่อมใสศรัทธาในองค์พระพุทธรูปยิ่งขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่วัตถุทางศาสนาซึ่งเป็นที่เคารพสักการะของประชาชน(ฎ.๗๔๕/๒๕๒๐)

- ที่เกิดเหตุในศาลเจ้าแม่ น. มีการจัดวางองค์เจ้าแม่กวนอิม องค์พระศิวะ และองค์แม่พระอุมาเทวีของกลาง ซึ่งนับว่าเป็นวัตถุในทางศาสนาพุทธและศาสนาพราหมณ์ แต่ผู้เสียหายก็มีได้จัดวางองค์เจ้าแม่กวนอิม องค์พระศิวะ และองค์แม่พระอุมาเทวีไว้ในสถานที่ที่เหมาะสม โดยมีเครื่องสักการะบูชา

เพื่อให้ประชาชนเคารพสักการะ และยังเป็นการจัดวางไว้ต่ำกว่าโต๊ะเครื่องสักการะบูชาที่มีพระพุทธรูปเป็นประธานเสียอีก เพียงแต่วางของกลางดังกล่าวไว้บนโต๊ะเท่านั้น จึงฟังได้เพียงว่าวัตถุของกลางเป็นเพียงรูปสำหรับเคารพเท่านั้น ยิ่งถือไม่ได้ว่าองค์พระศิวะ องค์เจ้าแม่กวนอิม องค์แม่พระอุมาเทวีดังกล่าวเป็นวัตถุในทางศาสนา อันเป็นที่สักการะบูชาของประชาชนตามความหมายของกฎหมาย เมื่อองค์เจ้าแม่กวนอิม องค์พระศิวะ และองค์แม่พระอุมาเทวีของกลางมิใช่ทรัพย์อันเป็นที่สักการะบูชาของประชาชน การลักทรัพย์ของจำเลยทั้งสองจึงมิได้กระทำต่อทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๕ ทวิ วรรคแรก การกระทำของจำเลยทั้งสอง จึงไม่มีความผิดตามมาตรา ๓๓๕ ทวิ วรรคสอง (ฎ.๑๕๒๕๐/๒๕๕๕)

“ส่วนหนึ่งส่วนใดของพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา” หมายถึง ส่วนที่ประกอบขึ้นเป็นรูปร่างพระพุทธรูป เช่น พระเศียร พระหัตถ์ พระกร และพระบาท ฯลฯ หรือวัตถุในทางศาสนา ซึ่งถ้าหากส่วนหนึ่งส่วนใดถูกตัดหรือถูกทำลายทำให้พระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนาขาดความสมบูรณ์

- ผงดินของขลังที่บรรจุในฐานองค์พระพุทธรูป "พระครูเหล็ก" ได้มาจากแหล่งสำคัญในทางพุทธศาสนาที่ประชาชนเคารพนับถือโดยสภาพเป็นผงดินธรรมดา การนำมาบรรจุในฐานองค์พระพุทธรูปเพื่อให้ประชาชนเลื่อมใสศรัทธาในองค์พระพุทธรูปยิ่งขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่วัตถุทางศาสนาซึ่งเป็นที่เคารพสักการะของประชาชน และ คำว่า "ส่วนหนึ่งส่วนใดของพระพุทธรูป" หมายถึง ส่วนที่ประกอบขึ้นเป็นรูปร่างพระพุทธรูป เช่น พระเศียร พระหัตถ์ พระกร และพระบาท ฯลฯ ซึ่งถ้าหากส่วนหนึ่งส่วนใดถูกตัดหรือถูกทำลายทำให้พระพุทธรูปขาดความสมบูรณ์ ผงดินของขลังที่บรรจุอยู่ในฐานองค์พระพุทธรูป แม้จะถูกนำออกไปก็หาทำให้พระพุทธรูปขาดความสมบูรณ์ไปไม่ รูปลักษณะของพระพุทธรูปยังคงอยู่ในสภาพเดิม ผงดินของขลังจึงไม่เป็นส่วนหนึ่งส่วนใดของพระพุทธรูป "พระครูเหล็ก" การกระทำของจำเลยทั้งหกไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๒ มาตรา ๓ แต่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๗) (ฎ.๗๔๕/๒๕๒๐)

ส่วนที่ ๖ การสังคีตความผิดฐานวิงราวทรัพย์ (มาตรา ๓๓๖)

มาตรา ๓๓๖ ผู้ใดลักทรัพย์โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ผู้นั้นกระทำความผิดฐานวิงราวทรัพย์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

ถ้าการวิงราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ถ้าการวิงราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการวิงราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

- ความผิดฐานวิงราวทรัพย์ คือ การลักทรัพย์ โดยใช้วิธีการฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ซึ่งกฎหมายเห็นว่าพฤติการณ์ในการกระทำความผิดร้ายแรงกว่าการลักทรัพย์จึงกำหนดระวางโทษไว้สูงกว่าการลักทรัพย์ธรรมดา การฉกฉวยเอาซึ่งหน้า หมายถึง การเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปโดยลักษณะอันรวดเร็วโดยกระทำต่อหน้าเจ้าทรัพย์ โดยเจ้าทรัพย์ต้องอยู่ใกล้ตัวทรัพย์ เช่น กระชากกระเป๋าถือที่ผู้เสียหายคล้องไว้ที่ไหล่ (ฎ.๑๔๕๖/๒๕๑๙)

กระชากสร้อยคอจากคอผู้เสียหาย (ฎ.๑๓๑๕/๒๕๑๓) กระชากสร้อยข้อมือที่ผู้เสียหายสวมใส่อยู่ (ฎ.๑๐๖๐/๒๕๔๕) แต่หากผู้เสียหายอยู่ห่างจากตัวทรัพย์สินที่ไม่เป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินเป็นเพียงความผิดฐานลักทรัพย์ เช่น ทรัพย์สินอยู่คนละฟากถนนกับผู้เสียหายห่างกันประมาณ ๒๐ เมตร แม้ผู้เสียหายจะเห็นเหตุการณ์ขณะจำเลยกับพวกลักทรัพย์ของผู้เสียหายก็ไม่ถือว่าฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ไม่เป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สิน (ฎ.๑๐๓๔๔/๒๕๕๐)

- ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินเป็นการลักทรัพย์โดยการฉกฉวยเอาซึ่งหน้าซึ่งหมายถึงการที่หยิบหรือจับเอาทรัพย์สินไปโดยเร็วรวมเป็นการกระทำอันเดียวกับการเอาไป และขณะที่ถูกเอาทรัพย์สินไปผู้หนึ่งรู้สึกตัวหรือเห็นการฉกฉวยเอาทรัพย์สินนั้นไปด้วย ดังนั้น การที่จำเลยดึงเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่จากกระเป๋ากางเกงของ บ. แล้ว บ. รู้สึกถึงการถูกดึงจึงใช้มือจับจนถูกมือของจำเลย การกระทำของจำเลยจึงอยู่ในความหมายของการลักทรัพย์โดยการฉกฉวยเอาซึ่งหน้าอันเป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๖ (ฎ.๑๐๙๗๖/๒๕๕๔)

ในบางคดีพนักงานสอบสวนตั้งข้อหาผู้ต้องหาว่าวิ่งราวทรัพย์สิน แต่พยานหลักฐานในสำนวนปรากฏว่าการลักทรัพย์เข้าเหตุฉกรรจ์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ หรือ ๓๓๕ ทวิ ซึ่งมีระวางโทษสูงกว่าความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สิน เพราะความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ไม่มีเหตุฉกรรจ์อย่างเช่นมาตรา ๓๓๕, ๓๓๕ ทวิ ในกรณีเช่นนี้ พนักงานอัยการก็ต้องสั่งฟ้องผู้ต้องหาในข้อหาลักทรัพย์โดยเหตุฉกรรจ์และวิ่งราวทรัพย์สิน โดยบรรยายฟ้องว่าจำเลยลักทรัพย์ตามเหตุฉกรรจ์ดังกล่าวโดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า โดยอ้างมาตรา ๓๓๕ หรือ ๓๓๕ ทวิ และมาตรา ๓๓๖ ในคำขอท้ายคำฟ้องด้วย เพื่อให้ศาลลงโทษจำเลยตามบทหนัก

นอกจากนี้ในความผิดฐานชิงทรัพย์ พฤติการณ์ในคดีจะเข้าลักษณะวิ่งราวทรัพย์สินด้วย เพราะการชิงทรัพย์เป็นการเอาทรัพย์สินไปต่อหน้าเจ้าทรัพย์เช่นกัน เพียงแต่การชิงทรัพย์มีองค์ประกอบความผิดโดยการใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายด้วย ในหลายคดีที่พนักงานอัยการฟ้องจำเลยในข้อหาชิงทรัพย์ ศาลเห็นว่ากรกระทำของจำเลยไม่เข้าองค์ประกอบความผิดฐานชิงทรัพย์ แต่เป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สิน ศาลก็จะลงโทษจำเลยฐานวิ่งราวทรัพย์สินไม่ได้เพราะโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องให้ครบองค์ประกอบความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินและมิได้มีคำขอท้ายฟ้องด้วย และถือว่าโจทก์มิได้ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สิน ศาลจึงลงโทษจำเลยเพียงลักทรัพย์ (ฎ.๑๑๘๖๕/๒๕๕๔, ฎ.๖๙๑/๒๕๕๔, ฎ.๑๓๔๖๔/๒๕๕๓, ฎ.๑๒๕๘๔/๒๕๔๗) ดังนั้น ในการบรรยายฟ้องข้อหาชิงทรัพย์ พนักงานอัยการจึงอาจบรรยายองค์ประกอบความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินรวมไปในองค์ประกอบความผิดฐานชิงทรัพย์ด้วยและอ้างมาตราในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สิน ไปพร้อมกับมาตราในความผิดฐานชิงทรัพย์ในคำขอท้ายคำฟ้องด้วย หากศาลเห็นว่ากรกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ ศาลก็จะสามารถลงโทษจำเลยฐานวิ่งราวทรัพย์สินได้ และหากการกระทำของจำเลยเข้าเหตุฉกรรจ์ของความผิดฐานลักทรัพย์ก็ควรบรรยายฟ้องไปด้วยเพราะการลักทรัพย์โดยเหตุฉกรรจ์มีระวางโทษสูงกว่าฐานวิ่งราวทรัพย์สิน

- การกระทำที่จะเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๙ วรรคหนึ่งนั้นต้องเป็นการลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าพันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อให้ความสะดกแก่การลักทรัพย์หรือการพาทรัพย์สินนั้นไป หรือให้ยื่นให้ซึ่งทรัพย์สินนั้น ฯลฯ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะพวกของจำเลยนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของจำเลยที่กำลังขับตามผู้เสียหายไปถามผู้เสียหายว่าจะรีบไปไหน พวกของจำเลยดังกล่าวเพียงแต่มีมือถืออยู่ในมือ และในขณะที่ผู้เสียหายวิ่งหนี พวกของจำเลยได้วิ่งไล่ตามผู้เสียหายไปจนทัน

แล้วกระชากสร้อยคอทองคำที่ผู้เสียหายสวมอยู่ขาดติดมือพวกของจำเลยไป โดยพวกของจำเลยไม่ได้ใช้มีดที่ถืออยู่จี้ขู่ว่าจะแสดงท่าทีใดๆให้เห็นว่าเป็นการขู่เข็ญว่าจะใช้มีดที่ถืออยู่ฟัน หรือแทงประทุษร้าย หากผู้เสียหายขัดขืนไม่ให้พวกของจำเลยกระชากเอาสร้อยคอทองคำไป พฤติการณ์ของจำเลยกับพวกจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการขู่เข็ญว่าทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายเพื่อความสะดวกในการลักทรัพย์ หากแต่เป็นเพียงการร่วมกันลักทรัพย์ของผู้เสียหายโดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้าโดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิด พาทรัพย์นั้นไป หรือให้พ้นการจับกุม อันเป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๖ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๓๖ ทวิ, ๘๓ แต่เมื่อโจทก์มิได้บรรยายฟ้องและมีคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์มาด้วย จึงเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยฐานวิ่งราวทรัพย์ จึงลงโทษจำเลยได้เพียงความผิดฐานลักทรัพย์ตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๕ (๑) (๗) วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๓๖ ทวิ, ๘๓ ซึ่งเป็นความผิดที่มีองค์ประกอบอย่างหนึ่งของความผิดฐานชิงทรัพย์ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย (ฎ.๑๑๘๖๕/๒๕๕๔)

- ลำพังแต่เพียงจำเลยขอเงินผู้เสียหายมาซื้อสุราสักขวดเพียงเท่านั้นจำเลยยังไม่มีความผิดอาญาใดๆ แต่หลังจากที่ผู้เสียหายไม่ให้เงินจำเลย จำเลยพยายามแย่งเอาเงินจากผู้เสียหายไปซึ่งหน้า การกระทำในตอนหลังนี้จำเลยจึงมีความผิดฐานพยายามแย่งเอาทรัพย์ไปจากผู้เสียหายอันเป็นความผิดฐานพยายามวิ่งราวทรัพย์ ซึ่งจากพยานหลักฐานไม่ปรากฏว่าจำเลยใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายแต่อย่างใด เพราะผู้ใช้กำลังประทุษร้ายคือนายแดงมิใช่จำเลย จำเลยจึงมีความผิดเพียงฐานพยายามวิ่งราวทรัพย์เท่านั้น แต่โจทก์ฟ้องจำเลยในข้อหาปล้นทรัพย์โดยไม่ได้บรรยายฟ้องว่าฉกฉวยซึ่งหน้าแสดงว่าไม่ประสงค์ให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์ แต่ความผิดฐานนี้รวมความผิดฐานลักทรัพย์ซึ่งเป็นความผิดที่รวมอยู่ในความผิดฐานปล้นทรัพย์ที่โจทก์ฟ้องมาด้วยแล้ว ดังนั้น ศาลสามารถลงโทษจำเลยฐานพยายามลักทรัพย์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย (ฎ.๑๓๔๖๔/๒๕๕๓)

ส่วนที่ ๗ การสังคดีความผิดตามมาตรา ๓๓๖ ทวิ

มาตรา ๓๓๖ ทวิ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๓๓๔ มาตรา ๓๓๕ มาตรา ๓๓๕ ทวิ หรือมาตรา ๓๓๖ โดยแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจหรือแต่งกายให้เข้าใจว่าเป็นทหารหรือตำรวจ หรือโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ กึ่งหนึ่ง

มาตรา ๓๓๖ ทวิ เป็นบทบรรณาธิกของความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๔ มาตรา ๓๓๕ มาตรา ๓๓๕ ทวิ และฐานวิ่งราวทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๖ โดยกำหนดให้ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ กึ่งหนึ่ง โดยมีเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นอยู่ ๓ ประการคือ

๑. โดยแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจหรือแต่งกายให้เข้าใจว่าเป็นทหารหรือตำรวจ
๒. โดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด มีข้อสังเกตคือ อาวุธชนิดอื่น เช่นมีด ไม่เข้าเหตุฉกรรจ์ตามมาตรานี้
๓. โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม

การใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จะต้องดูเจตนาในการใช้ยานพาหนะเป็นสำคัญ ส่วนยานพาหนะที่ใช้กระทำความผิดจะเป็นของใครไม่สำคัญ แม้เป็นยานพาหนะของผู้เสียหายเองก็เป็นความผิดตามมาตรานี้ (ฎ.๒๙๖๖/๒๕๓๙)

กรณีศาลฎีกาวินิจฉัยว่ากระทำผิดโดยใช้ยานพาหนะ

- จำเลยกับพวกขับรถยนต์กระบะ ยี่ห้อโตโยต้าสีแดง มาที่ที่เกิดเหตุ เพื่อลักทรัพย์กระบะของผู้เสียหาย และหลังจากจำเลยกับพวกได้รถยนต์กระบะของผู้เสียหายแล้ว จำเลยกับพวกได้นำรถยนต์กระบะ ยี่ห้อโตโยต้าสีแดงที่นำมาหลบหนีไปด้วย รถยนต์กระบะ ยี่ห้อโตโยต้าสีแดงที่จำเลยกับพวกนำไป จึงยอมเป็นยานพาหนะที่ให้ความสะดวกแก่จำเลยกับพวกในการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์รถยนต์กระบะของกลาง การกระทำของจำเลยกับพวกจึงเป็นการใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิด อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวิ (ฎ.๔๙๓๐/๒๕๓๘)

กรณีศาลฎีกาวินิจฉัยว่ามีใช้กระทำผิดโดยใช้ยานพาหนะ

- การที่จำเลยขับรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะเพื่อความสะดวกในการลักทรัพย์ความผิดฐานบุกรุกเข้าไปลักทรัพย์ในบริเวณบ้านผู้เสียหาย การกระทำของจำเลยเป็นการลักทรัพย์สำเร็จตั้งแต่เอาทรัพย์เคลื่อนที่ออกจากบริเวณบ้านผู้เสียหาย การขับรถจักรยานยนต์มาลักทรัพย์แล้วพาทรัพย์หลบหนีไป รถจักรยานยนต์ของกลางมิใช่เป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ (ฎ.๒๗๐๕/๒๕๓๙) (คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้วินิจฉัยแตกต่างจากคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๙๓๐/๒๕๓๘ ดังกล่าวข้างต้น)

กรณีนำรถยนต์มาใช้บรรทุกทรัพย์ที่ลัก ถือเป็นกระทำความผิดโดยใช้ยานพาหนะ

- จำเลยร่วมกับนาย ถ. ลักถังน้ำมันซึ่งบรรจุน้ำมันของผู้เสียหาย พลัดการณที่จำเลยขับรถยนต์บรรทุกคนโดยสารขนาดเล็กไปจอดท้ายรถจักรยานยนต์ผู้เสียหายซึ่งมีถังน้ำมันอยู่ท้ายรถ และร่วมกับพวกลักถังน้ำมันจากท้ายรถจักรยานยนต์ผู้เสียหายนำมาไว้ที่รถจำเลยดังกล่าว การกระทำของจำเลยเป็นการลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การพาเอาทรัพย์ไป ต้องด้วยเหตุฉกรรจ์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวิ (ฎ.๑๗๑๒/๒๕๒๑ ประชุมใหญ่)

- การที่จะถือว่าผู้ใดกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะซึ่งจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวินั้น จะต้องดูที่เจตนาของผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญว่าต้องการใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้นการจับกุมหรือไม่ ส่วนยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำความผิดนั้นจะเป็นของผู้ใดหาใช่ข้อสำคัญไม่ เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ได้ความว่าจำเลยเป็นลูกจ้างของผู้เสียหายมีหน้าที่ขับรถ ลักเอาน้ำมันพืช ๒๔ ขวดและปลากระป๋อง ๑๐๐ กระป๋องจากคลังสินค้าของผู้เสียหายไปแล้วนำไปวางไว้บนรถยนต์กระบะของผู้เสียหายขับออกไปจากที่เกิดเหตุเช่นนี้ย่อมเห็นเจตนาของจำเลยได้ชัดแจ้งว่าจำเลยมีเจตนาใช้รถยนต์กระบะคันดังกล่าวเพื่อสะดวกแก่การพาทรัพย์นั้นไป กรณีหาใช่เป็นเรื่องที่จำเลยลักทรัพย์ของผู้เสียหายขณะที่บรรทุกอยู่บนรถซึ่งจำเลยมีหน้าที่ขับรถบรรทุกขนส่งแต่อย่างใดไม่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะซึ่งต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวิ (ฎ.๒๙๖๖/๒๕๓๙)

กรณีที่ทรัพย์อยู่ในยานพาหนะรถยนต์อยู่ก่อนแล้ว และผู้กระทำผิดลักไปจากยานพาหนะดังกล่าว ไม่ถือเป็นลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ

- จำเลยมีหน้าที่ขับรถยนต์บรรทุกขนส่ง และลักเอาโทรทัศน์ที่บรรทุกอยู่บนรถนั้นเอง แม้จะได้รับความว่า จำเลยขับรถคันเกิดเหตุออกนอกเส้นทางหลบไปที่อื่น เพื่อประสงค์จะลักโทรทัศน์ซึ่งของผู้เสียหายก็ตาม การกระทำของจำเลยก็มีใช่เป็นการลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวิ (ฎ.๔๓๕/๒๕๓๖)

- ฉ. ได้ขับรถบรรทุกกลากจูงรถพ่วงบรรทุกม้วนกระดาษกราฟท์ เพื่อไปส่งให้แก่ผู้เสียหาย แต่เมื่อไปถึงสถานที่ที่จะขนถ่ายม้วนกระดาษกราฟท์ที่บรรทุกมาทั้งหมดลง จำเลยและ ฉ. กลับร่วมกันนำม้วนกระดาษกราฟท์ที่บรรทุกอยู่ในรถพ่วงไปขายให้ผู้อื่น เมื่อกระดาษกราฟท์ที่จำเลยกับพวกลักทรัพย์นั้นได้บรรทุกอยู่บนรถพ่วงซึ่งถูกลากจูงโดยรถบรรทุกเพื่อขนส่งไปยังสถานที่ขนถ่ายอยู่ก่อนแล้ว การที่จำเลยกับ ฉ. ร่วมกันลักกระดาษกราฟท์โดยใช้รถข้างต้นซึ่งบรรทุกกระดาษกราฟท์มาแต่แรกและ ฉ. เป็นลูกจ้างผู้มีหน้าที่ขับรถคันดังกล่าวแล้ว ดังนี้ การกระทำของจำเลยกับ ฉ. จึงมิใช่เป็นการลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป กรณีไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวิ (ฎ.๕๔๕๗/๒๕๕๑)

- การกระทำที่จะเป็นความผิดต่อกฎหมายดังกล่าวต้องดูที่เจตนาของผู้กระทำผิดเป็นสำคัญว่าต้องการใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุมหรือไม่ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ จำเลยมีเจตนาจะลักเงินสดที่อยู่ในกระเป๋าสะพายของผู้เสียหายที่วางอยู่ในรถที่จำเลยขับอยู่ก่อนแล้ว โดยใช้อุบายหลอกผู้เสียหายให้ลงจากรถไปซื้อน้ำอัดลม แล้วจำเลยถือโอกาสขับรถซึ่งมีกระเป๋าสะพายใส่เงินและกระเป๋าเสื้อผ้าของผู้เสียหายหนีไป จำเลยมิได้มีเจตนาที่จะใช้รถเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาเอาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จึงไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวิ (ฎ.๑๔๘๖/๒๕๕๖)

ผู้กระทำต้องมีเจตนาใช้นายานพาหนะไปใช้กระทำผิดตั้งแต่แรก หากเจตนาลักทรัพย์เกิดขึ้นภายหลัง ย่อมไม่เป็นการกระทำผิดโดยใช้ยานพาหนะ

- แม้จำเลยไปหาผู้เสียหายโดยมีเจตนาเพื่อทวงหนี้ที่ผู้เสียหายค้างชำระ โดยก่อนเกิดเหตุจำเลยพยายามยกถังแก๊สที่ผู้เสียหายใช้หุงต้มในการขายก๋วยเตี๋ยวไปเพื่อการชำระหนี้ แต่จำเลยเอาไปไม่ได้เพราะสามีผู้เสียหายไม่ยอมให้เอาไป ต่อมาจำเลยกับผู้เสียหายก็ได้เถียงกันอีกเรื่องที่ผู้เสียหายไม่ชำระหนี้ให้ จำเลยทำให้จำเลยโกรธแค้น จึงเข้ากระชากสร้อยคอทองคำของผู้เสียหายและเอาสร้อยคอทองคำของผู้เสียหายไปครึ่งเส้น แม้เพื่อชดเชยที่ผู้เสียหายไม่ยอมชำระหนี้ แต่การบังคับชำระหนี้ก็ต้องดำเนินการตามกฎหมายมิใช่กระชากสร้อยคอทองคำครึ่งเส้นของผู้เสียหายไปโดยพลการ ทั้งมูลหนี้ที่จำเลยมาทวงผู้เสียหายนั้นผู้เสียหายเบิกความว่าเกิดจากหนี้การพนันห่วยใต้ดิน ซึ่งจำเลยก็มีได้โต้แย้ง จึงเป็นมูลหนี้ที่มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายย่อมไม่ก่อให้เกิดหนี้ที่ผู้เสียหายพึงชำระ และแม้จำเลยเบิกความว่าเป็นหนี้เงินยืม จำเลยก็รับว่าที่ผู้เสียหายไม่ยอมชำระหนี้ดังกล่าว ก็เพราะไม่มีลายมือชื่อของผู้เสียหาย หนี้กู้ยืมเงิน ๒,๐๐๐ บาท ของผู้เสียหายจึงไม่มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ยืม จำเลยยอมฟ้องร้องบังคับคดีไม่ได้ กรณีจึงไม่มีมูลหนี้ที่จำเลยจะฟ้องร้องบังคับคดีต่อผู้เสียหายได้ด้วย ดังนั้น การกระชากสร้อยคอครึ่งเส้นของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นการเอาไปโดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย จำเลยย่อมมีความผิดฐานชิงทรัพย์ แต่ตามพฤติการณ์แห่งคดีที่จำเลยขับรถยนต์ไปพบผู้เสียหายเพื่อทวงหนี้ แต่ผู้เสียหายไม่ยอมชำระหนี้ได้เกิดโต้เถียงกัน จำเลยจึงกระชากสร้อยคอทองคำของผู้เสียหายไปได้ครึ่งเส้นเพื่อบังคับชำระหนี้แล้วขับรถยนต์ออกไปจากบริเวณที่เกิดเหตุ นั้น ยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีเจตนาใช้ยานพาหนะเพื่อความสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้นการจับกุม การกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวิ (ฎ.๔๘๘๒/๒๕๕๐)

มาตรา ๓๓๖ ทวิ เป็นบทบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด โจทก์ต้องระบุมাত্রามาในคำฟ้องด้วย มิฉะนั้นศาลไม่สามารถลงโทษจำเลยตามมาตรา ๓๓๖ ทวิได้

- ตามบทบัญญัติแห่ง ป.อ. มาตรา ๓๓๖ ทวิ นอกจากผู้กระทำความผิดจะกระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรา ๓๓๔, ๓๓๕, ๓๓๕ ทวิ หรือมาตรา ๓๓๖ แล้ว ผู้กระทำความผิดยังต้องกระทำการอื่นตามที่บัญญัติในมาตรานี้ด้วย จึงจะมีความผิดและถูกลงโทษตามมาตรา ๓๓๖ ทวิได้ ดังนี้ มาตรา ๓๓๖ ทวิ จึงเป็นบทบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด ซึ่งโจทก์ต้องระบุนามในฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘(๖) ด้วย และ ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติห้ามมิให้พิพากษาหรือสั่งเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง แม้โจทก์จะบรรยายข้อเท็จจริงครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๓๓๖ ทวิ และจำเลยให้การรับสารภาพ แต่เมื่อคำขอให้ลงโทษจำเลยท้ายฟ้องของโจทก์ไม่ระบุนามมาตรา ๓๓๖ ทวิ จึงต้องถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยตามมาตรา ๓๓๖ ทวิ ศาลย่อมไม่มีอำนาจลงโทษจำเลยตามมาตรา ๓๓๖ ทวิได้ เพราะเป็นการเกินคำขอที่โจทก์มีได้กล่าวในฟ้อง ทั้งกรณีมิใช่โจทก์อ้างฐานความผิดหรือบทมาตราผิดตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคห้า (แต่คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๐๓/๒๕๕๕ วินิจฉัยว่า มาตรา ๓๓๖ ทวิ เป็นบทบัญญัติถึงเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๓๕ ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ กิ่งหนึ่ง หาใช่เป็นความผิดอีกบทหนึ่งต่างหากไม่) (ฎ.๓๕๒๒/๒๕๕๕)

ส่วนที่ ๘ ความผิดฐานกรรโชก (มาตรา ๓๓๗)

มาตรา ๓๓๗ ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือโดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เข็ญหรือของบุคคลที่สาม จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกรรโชก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

ถ้าความผิดฐานกรรโชกได้กระทำโดย

(๑) ขู่ว่าจะฆ่า ขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายให้ผู้ถูกข่มขืนใจ หรือผู้อื่นให้ได้รับอันตรายสาหัส หรือขู่ว่าจะทำให้เกิดเพลิงไหม้แก่ทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่น หรือ

(๒) มีอาวุธติดตัวมาขู่เข็ญ

ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ความผิดฐานกรรโชก มีองค์ประกอบความผิด ดังนี้

ข้อ ๑ ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่น โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือโดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สิน ของผู้ถูกขู่เข็ญหรือของบุคคลที่สาม

ข้อ ๒ ให้ยอมให้ หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน

ข้อ ๓ จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น

ข้อ ๔ โดยเจตนา

๘.๑ การข่มขืนใจผู้อื่น

๘.๑.๑ โดยใช้กำลังประทุษร้าย ซึ่งการใช้กำลังประทุษร้ายตามประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติบทนิยามไว้ในมาตรา ๑ (๖) ว่าเป็นการประทุษร้ายแก่กายหรือจิตใจของบุคคลไม่ว่าจะทำได้ด้วยใช้แรงกายภาพ หรือด้วยวิธีอื่นใด รวมถึงการกระทำใดๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ไม่ว่าจะโดยไซยาทำให้มึนเมา การสะกดจิตหรือวิธีอื่นใดอันคล้ายคลึงกัน

การกระทำต่อจิตใจ ไม่ได้หมายถึงแค่เพียงทำให้กลัว โกรธ น้อยใจ เจ็บใจ หรือความรู้สึกถูกเหยียดหยามซึ่งเป็นเพียงอารมณ์เท่านั้น แต่ต้องกระทำต่อจิตใจถึงขนาดทำให้หมดสติหรือทำให้ตกใจกลัว

- ถูกพันธนาการพาตัวไปคุมขังไว้ใต้สถานีตำรวจแต่เดียวตาย โกลหลูโกลตาผู้ต้องหาด้วยกัน เช่นนี้ ไม่เป็นอันตรายแก่จิตใจ (ฎ.๑๓๙๙/๒๕๐๘)

- การใช้เท้าเงี้ยวจะถีบไม่เป็นอันตรายต่อจิตใจ เพราะอันตรายต่อจิตใจนั้นต้องเป็นผลจากการทำร้าย แต่ความรู้สึกว่าถูกเหยียดหยาม เจ็บใจ แค้นใจ เหล่านี้เป็นอารมณ์หาใช่เป็นอันตรายต่อจิตใจไม่ (ฎ.๒๗๓/๒๕๐๙)

๘.๑.๒ การขู่เชิญ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๒ หมายความว่า การทำให้กลัวโดยบังคับแสดงกิริยาหรือวาทะให้ผู้อื่นต้องกลัวว่าจะเป็นการขู่เชิญว่า จะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือ ทรัพย์สินของผู้นั้น หรือของบุคคลที่สาม การขู่เชิญตามมาตรา ๓๓๗ นี้ ต้องเป็นการขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินเท่านั้น ถ้าเป็นการขู่เชิญเรื่องอื่น เช่น ขู่ว่าจะถอนหมั้น ขู่ว่าจะไม่สอนหนังสือให้ เหล่านี้ แม้ผู้ถูกข่มขืนใจจะต้องยอมส่งมอบประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินให้ ก็ไม่เป็นความผิดฐานกรรโชกทรัพย์เพราะไม่เข้าองค์ประกอบตามที่บัญญัติไว้ ดังนั้นการขู่เชิญว่าจะทำอันตรายตามมาตรา ๓๓๗ นั้นจึงกว้างกว่ามาตรา ๓๓๘ เพราะมาตรา ๓๓๘ เป็นการขู่เชิญว่าจะเปิดเผยความลับเท่านั้น และการขู่เชิญในเรื่องกรรโชกนี้ ก็มีความหมายกว้างกว่าเรื่องชิงทรัพย์ด้วย เพราะในเรื่องชิงทรัพย์เป็นการขู่ว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายในทันทีทันใดเท่านั้น ไม่ได้รวมถึงการใช้กำลังประทุษร้ายในเวลาอื่น และไม่รวมถึงการขู่ว่าจะทำอันตรายต่อเสรีภาพและทรัพย์สิน เช่น

- จำเลยทั้งสามส่งจดหมายข่มขู่เรียกเอาเงินจากผู้เสียหายจำนวน ๒๕,๐๐๐ บาท หากขัดขืน จะทำการระเบิดร้านค้าของผู้เสียหายให้พังพินาศ แต่ผู้เสียหายไม่ยอมให้เงินหรือยอมรับว่าจะให้เงินแก่จำเลยทั้งสามตามที่เรียกร้องนั้น ถือได้ว่าจำเลยทั้งสามได้ลงมือกระทำความผิดไปโดยตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล การกระทำของจำเลยทั้งสามจึงเป็นความผิดฐานพยายามกรรโชก (ฎ.๓๕๑๒/๒๕๓๒)

- จำเลยขู่เชิญผู้เสียหายโดยกล่าวอ้างแสดงตัวว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ และขู่ว่าจะยึดยาบ้าให้เท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ขู่เชิญผู้เสียหายไม่เข้าลักษณะเป็นการขู่เชิญว่าในทันทีทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย อันจะเป็นความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๙ แต่เข้าลักษณะเป็นการข่มขืนใจผู้เสียหายให้ยอมให้จำเลยได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินโดยขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อเสรีภาพของผู้เสียหายผู้ถูกขู่เชิญ อันเป็นความผิดฐานกรรโชกตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๗ วรรคหนึ่ง ซึ่งแม้ข้อเท็จจริงที่พิจารณาได้ความจะแตกต่างจากที่โจทก์กล่าวในฟ้องก็ตาม แต่การชิงทรัพย์และกรรโชกก็เป็นการขู่เชิญเอาทรัพย์ของผู้เสียหายไปเช่นเดียวกัน จึงถือไม่ได้ว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับฟ้องในสาระสำคัญ อันจะเป็นเหตุให้ศาลต้องยกฟ้อง เมื่อจำเลยไม่หลงต่อสู้ ศาลยอมมีอำนาจลงโทษจำเลยฐานร่วมกันกรรโชกตามที่พิจารณาได้ความได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคสาม ประกอบวรรคสอง และมาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒๒๕ (ฎ.๒๙๑๒/๒๕๕๐)

- ตำรวจจับราษฎรมา แล้วพูดหาว่าราษฎรทำผิด ถ้ายอมเสียเงินก็จะเสร็จเรื่อง ถ้าไม่ให้ก็จะเอาตัวไปโรงพักเดี๋ยวนั้น อย่างนี้เป็นความผิดฐานกรรโชก เพราะเป็นการขู่ว่าจะทำอันตรายต่อเสรีภาพ (ฎ.๑๑๙/๒๕๙๑)

- จำเลยขู่เชิญให้ผู้เสียหายที่ ๑ นำเงินจำนวน ๕,๕๐๐ บาท มามอบให้เป็นค่าไถ่ โทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายที่ ๑ และหากไม่นำมาให้จะไม่ได้รับโทรศัพท์คืน จำเลยจะนำไปขายให้แก่บุคคลอื่น เข้าลักษณะเป็นการขู่เชิญผู้เสียหายที่ ๑ โดยขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เชิญคือขายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายที่ ๑ ไป ซึ่งทำให้ผู้เสียหายที่ ๑ เกิดความกลัวและยินยอมจะนำเงินจำนวน ๕,๕๐๐ บาท ไปให้จำเลย การกระทำของจำเลยจึงเข้าลักษณะความผิดฐานกรรโชก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๗ (ฎ.๑๔๘๔/๒๕๔๙)

กรณีดังกล่าวข้างต้นนี้ การกระทำของจำเลยที่ขู่เชิญผู้เสียหายไม่เข้าลักษณะเป็นการขู่เชิญว่า ในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย อันจะเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๙ แต่เข้าลักษณะเป็นการข่มขืนใจผู้เสียหายให้ยอมให้จำเลยได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินโดยขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อเสรีภาพหรือทรัพย์สินของผู้เสียหายผู้ถูกขู่เชิญ อันเป็นความผิดฐานกรรโชกตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๗ จึงไม่ผิดฐานชิงทรัพย์ แต่ผิดฐานกรรโชก

การขู่เชิญต้องเป็นการขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สิน

๑) โดยขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย

- จำเลยเขียนจดหมายไปขู่เชิญผู้เสียหายให้ส่งเงิน ๓,๐๐๐ บาท ไปให้จำเลย มิฉะนั้นบุตรผู้เสียหายจะเป็นอันตรายถึงชีวิต **แม้จะได้ความว่า บุตรของผู้เสียหายเองเป็นคนบอกให้จำเลยเขียนจดหมายไปขู่เชิญบิดา** เพื่อหลอกลวงให้บิดาส่งเงินมาให้ ก็ยังถือว่าผู้เสียหายถูกข่มขืนใจ จำเลยมีความผิดฐานกรรโชก ตามมาตรา ๓๓๗ (ฎ.๑๒๗๘/๒๕๐๓)

- จำเลยที่ ๒ เป็นตำรวจร่วมกับพวกขู่เชิญผู้เสียหายเรียกเอาเงิน ๖,๐๐๐ บาทโดยอ้างว่ามีผู้ร้องเรียนไปทางกรมตำรวจว่าผู้เสียหายเป็นพระจรจัด จะเอาเงินไปปิดปากผู้ร้องเรียน ผู้เสียหายบอกว่าไม่มีเงิน จำเลยที่ ๒ ว่ามีเท่าใดให้เอามาก่อน พร้อมกับทำมือแสดงอาการฮึดฮัดไม่พอใจลักษณะจะทำร้าย ผู้เสียหายกลัว จึงขี้ออกเงิน ๒,๐๐๐ บาทใส่ซองวางไว้บนโต๊ะให้เอาไปก่อน เช่นนี้ กรณีเป็นความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๗ (ฎ.๓๒๒๑/๒๕๒๒)

- จำเลยบอกผู้เสียหายว่ามีคนจ้างจำเลยฆ่าผู้เสียหาย แต่ไม่บอกชื่อคนจ้าง พร้อมกันนั้นจำเลยขอเงินผู้เสียหาย ถ้าหากไม่ให้ ก็จะไม่รับรองความปลอดภัย ผู้เสียหายตกลงยอมให้และนัดมาเอาเงินในวันรุ่งขึ้น ดังนี้ คำพูดของจำเลยเป็นการข่มขู่ผู้เสียหายให้ยอมให้ หรือยอมจะให้เงินแก่จำเลย อันเป็นการข่มขืนใจผู้เสียหาย ครอบงำประกอบความผิดฐานกรรโชกแล้ว **แม้จะใช้คำว่า "ขอ" และ "เพื่อบอกชื่อผู้ที่จ้างฆ่า" ก็เป็นเพียงเหตุผลประกอบการข่มขู่เท่านั้น** หากทำให้การข่มขู่ขึ้น กลายเป็นการเรียกเงินเพื่อตอบแทนการบอกชื่อผู้ว่าจ้างฆ่าผู้เสียหายไม่ (ฎ.๓๖๕๖/๒๕๒๗)

- ถ้อยคำที่จำเลยกล่าวกับผู้เสียหายว่า "หากผู้เสียหายไม่ยอมชำระหนี้ให้ ผู้เสียหายกับบุตรภรรยาจะเดือดร้อนเพราะอายุน้อย" นั้น ไม่ใช่เป็นการใช้สิทธิโดยชอบธรรมที่เจ้าหน้าที่อาจพึงฟ้องลูกหนี้ให้ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายแต่อย่างใด แต่เป็นถ้อยคำที่สามัญชนโดยทั่วไปยอมทราบและตีความได้ว่าเป็นคำพูดข่มขู่ว่าหากไม่ชำระหนี้ให้แล้วผู้เสียหายกับครอบครัวอาจถูกทำร้ายให้ได้รับความเดือดร้อนและเป็นอันตรายได้ ถ้อยคำดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการขู่เชิญผู้เสียหายให้ต้องยินยอมชำระหนี้ให้แก่กลุ่มจำเลยทั้งห้าตามที่เรียกฟ้อง กรณีที่มีการพูดโทรศัพท์ขู่เชิญผู้เสียหาย จนผู้เสียหายกลัวกระทั้งยอมนัดหมายให้นำหลักฐานมาให้ดูและเตรียม

เงินไปให้บางส่วน แม้ผู้เสียหายแฉะปรึกษาหรือแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจให้ทราบถึงเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้น แก่ตนและครอบครัว ก็เป็นการแจ้งเพื่อขอความคุ้มครองจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่ประชาชนพึงกระทำกัน ตามปกติภายหลังจากที่ผู้เสียหายยอมตามที่จำเลยข่มขู่ไปแล้ว กรณีไม่ใช่ผู้เสียหายไม่เกิดความกลัวและไม่ยอม ทำตามการขู่เชิญของจำเลยทั้งห้า ฉะนั้น การกระทำของจำเลยทั้งห้าจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันกรรโชกสำเร็จ แล้ว (ฎ.๑๑๙๙/๒๕๕๓)

- ผู้เสียหายเป็นหนี้มารดาของจำเลย และผิคนัดไม่ชำระหนี้อันเป็นกรณีที่มาตราของจำเลย ถูกโต้แย้งสิทธิและต้องใช้สิทธิทางศาลเพื่อบังคับให้ผู้เสียหายให้ชำระหนี้ตามที่บัญญัติในมาตรา ๕๕ และบทบัญญัติทั้งปวงแห่ง ป.วิ.พ. ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่จำเลยในการข่มขืนใจผู้เสียหายให้ยอมหรือจะยอมชำระ หนี้นั้นให้มารดาจำเลย และไม่ทำให้การกระทำของจำเลยที่เป็นความผิดฐานกรรโชกตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๗ กลายเป็นการกระทำที่ไม่เป็นความผิด (ฎ.๕๘๘๙/๒๕๕๐)

- การที่จำเลยยืนยันจะให้ผู้เสียหายทั้งสี่ชำระค่าชมการแสดงโดยพูดว่าถ้าไม่ชำระจะไม่ยอม ให้ออกจากบาร์และสั่งคนปิดประตูบาร์ กับเรียกพนักงานชายประมาณ ๕-๖ คน มายืนคุมเชิงรอบโต๊ะข้าง หลังผู้เสียหายทั้งสี่ แล้วจำเลยพูดว่าจะชำระหรือไม่ ถ้าไม่ชำระมีเรื่องแน่ ถือได้ว่าเป็นการข่มขืนใจผู้เสียหาย ทั้งสี่ให้ยอมให้เจ้าของบาร์ได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อร่างกายหรือ เสรีภาพของผู้เสียหายทั้งสี่ จนผู้เสียหายทั้งสี่ซึ่งถูกข่มขืนใจยอมให้เงินค่าชมการแสดง แม้ว่าการกระทำของ จำเลยจะสืบเนื่องมาจากการทวงถามค่าชมการแสดงที่ผู้เสียหายทั้งสี่ได้รับการบริการไปแล้วก็ตาม แต่จำเลยทั้ง สี่ก็ไม่มีอำนาจบังคับให้ผู้เสียหายทั้งสี่ชำระเงินโดยไม่ชอบ ด้วยการขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อผู้เสียหายทั้งสี่ เช่นนั้น จำเลยจึงมีความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๒๐๑๓/๒๕๓๖)

๒) โดยขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อเสรีภาพ

- มีผู้ไปแจ้งว่าผู้เสียหายลักโค สารวัตรใหญ่ให้จำเลยซึ่งเป็นตำรวจไปจับผู้เสียหาย ผู้เสียหาย ว่าซื้อมาเอาสัญญาซื้อขายให้จำเลยดูแต่จำเลยไม่ยอมดู พูดว่าโคอยู่ที่ใครก็จับคนนั้น ถ้าไม่ให้อำนาจเงิน มาให้ ผู้เสียหายกลัวจึงมอบเงินให้จำเลยไป ดังนี้ เป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจให้ ผู้เสียหายยอมมอบให้ ซึ่งทรัพย์สินโดยขู่เชิญว่าจะจับกุมผู้เสียหายฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรอันไม่เป็นความ จริงและผู้เสียหายเกรงกลัวยอมมอบทรัพย์สินให้จำเลยตามที่เรียกร้อง จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๑๔๘, ๓๓๗ (ฎ.๓๘๖๑/๒๕๒๘)

- ครั้งแรก จำเลยและ ถ. ไปบ้านผู้เสียหาย ถ.บอกผู้เสียหายว่าจำเลยเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ จำเลยได้ยื่นคำพูดของ ถ. แต่ก็นิ่งเฉยและมีได้ปฏิเสธเท่ากับจำเลยต้องการให้ผู้เสียหายเชื่อหรือเข้าใจตามที่ ถ. บอก ทั้งจำเลยได้เรียกเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท จากผู้เสียหายมีฉะนั้นจะจับผู้เสียหาย พฤติการณ์เช่นนี้ถือได้ว่า จำเลยได้แสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานแล้ว ส่วนการเรียกรับเงินครั้งที่สอง แม้ จำเลยไม่ได้บอกหรืออ้างว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ แต่จำเลยเคยไปหาผู้เสียหายและมีพฤติการณ์แสดงให้ ผู้เสียหายเชื่อว่าจำเลยเป็นเจ้าพนักงานตำรวจจริง ทั้งผู้เสียหายเคยให้เงินแก่จำเลยเพื่อมิให้ถูกจับมาก่อน การที่ จำเลยไปเรียกเงินจากผู้เสียหายอีกโดยขู่ว่าจะจับผู้เสียหายจนผู้เสียหายยอมให้เงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท แก่จำเลยเช่นนี้ ถือได้ว่าจำเลยได้แสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานโดยจำเลยมิได้ เป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจกระทำการนั้น และมีความผิดฐานกรรโชกทรัพย์สินผู้เสียหาย ตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๑๔๕, ๓๓๗ (ฎ.๕๐๙๖/๒๕๔๐)

- จำเลยกับพวกวางแผนขั้บรถยนต์แท็กซี่ขั้บรถยนต์ปิกอัพของผู้เสียหาย แล้วลงจากรถเรียกค่าเสียหายจากผู้เสียหายอ้างว่าเสียหายเป็นจำนวนมาก แต่ขอเรียกเพียง ๕,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายต่อรอง พวกของจำเลย พุดขู่ว่าหากพุดไม่รู้เรื่องจะเรียกตำรวจ ผู้เสียหายยอมจ่ายเงินให้ ๕๐๐ บาท แล้วจำเลยกับพวกแยกย้ายหลบหนีไปทันที ดังนั้น การที่จำเลยขู่ว่าจะเรียกเจ้าพนักงานตำรวจมาจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการใช้สิทธิโดยชอบ แต่เป็นการขู่เข็ญผู้เสียหายให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อเสรีภาพและชื่อเสียงของผู้เสียหายเป็นการข่มขืนใจผู้เสียหายให้ยอมมอบเงินให้ถือได้ว่าจำเลยร่วมกับพวกข่มขืนใจผู้เสียหายให้ยอมให้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินแก่จำเลยแล้ว จึงเป็นความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ (ฎ.๑๕๗๑๘/๒๕๕๓)

- โจทก์ร่วมจ่ายเงินให้จำเลยรับไปแล้วห้าแสนบาท จำเลยตั้งข้อเรียกร้องเอาเงินค่าวิ่งเต้นให้โจทก์ร่วมจ่ายเพิ่มอีก โดยพุดขู่ว่าจะเรียกเจ้าพนักงานตำรวจมาจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการใช้สิทธิโดยชอบ แต่เป็นการข่มขืนใจให้โจทก์ร่วมยอมจะจ่ายเงินเพิ่มให้อีก จนโจทก์ร่วมผู้ถูกข่มขืนใจยอมจะให้เพิ่มขึ้นตามคำขู่ของจำเลยเพราะเกรงว่าถ้าไม่ยอมทำตามจะต้องได้รับโทษจำคุก ซึ่งเป็นอันตรายต่อเสรีภาพชื่อเสียงของโจทก์ร่วมเป็นความผิดตามมาตรา ๓๓๗ (ฎ.๑๑๒๓/๒๕๐๙)

- กระบือของจำเลยหายไป ผู้เสียหายมิได้เป็นคนลัก จำเลยไปเรียกเอาเงินจากผู้เสียหาย โดยกล่าวหาว่าผู้เสียหายลักกระบือและขู่เข็ญว่าถ้าไม่ให้เงินจะพาตำรวจมาจับและผู้เสียหายจะต้องติดคุกทั้ง ๆ ที่จำเลยไม่ทราบที่ผู้เสียหายลักกระบือจำเลยไปจริงหรือไม่ ผู้เสียหายกลัวว่าจะเสียเวลาจึงให้จำเลยไปโดยสมัครใจ จำเลยกระทำโดยเจตนาทุจริต ผิดฐานกรรโชก (ฎ.๑๖๑๕/๒๕๑๓)

- จำเลยทั้งสามร่วมกันขู่เข็ญเรียกร้องเอาเงินจากผู้เสียหาย เพื่อที่จะละเว้นไม่จับกุมผู้เสียหายไปดำเนินคดี จนผู้เสียหายกลัวว่าจะถูกจับกุมอันจะเป็นอันตรายต่อเสรีภาพของตน จึงยอมจะจ่ายเงินแก่จำเลย การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ซึ่งเป็นบททั่วไปและฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๗ วรรคแรก (ฎ.๓๔๗๐/๒๕๔๓)

- ฟ้องโจทก์บรรยายว่าจำเลยกับพวกได้บังอาจร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบข่มขืนใจ กรรโชกให้ผู้เสียหายมอบเนื้อกระบือชำแหละแล้ว ๑๔๐ กิโลกรัม ให้แก่จำเลยกับพวก มิฉะนั้นจำเลยกับพวกจะยึดเนื้อกระบือชำแหละแล้ว ๕๐๐ กิโลกรัม ไปตรวจสอบอันจะเป็นเหตุให้เนื้อดังกล่าวเสียหายและจะจับกุมผู้เสียหายกับพวกทำให้ปราศจากเสรีภาพ ผู้เสียหายกับพวกจึงยอมมอบเนื้อ ๑๔๐ กิโลกรัมให้จำเลยกับพวกไป การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๓๓๗ แล้ว (ฎ.๒๗๘๖/๒๕๒๙)

- จำเลยทั้งสองกับผู้เสียหายไม่มีหนี้สินเกี่ยวพันกันจึงไม่มีเหตุผลประการใดที่จำเลยทั้งสองจะต้องไปเรียกเก็บเงินหรือต่อรองเกี่ยวกับการเงินกับผู้เสียหายแต่อย่างใด การที่จำเลยที่ ๑ ซึ่งแต่งเครื่องแบบข้าราชการกรมป่าไม้กับจำเลยที่ ๒ เข้าไปในบ้านของผู้เสียหายขณะผู้เสียหายกำลังทำหน้าที่ต่างด้วยไม้สีกที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่และพุดให้ผู้เสียหายเอาเงินมาให้จำเลย ๑,๐๐๐ บาท มิฉะนั้นอาจจะต้องเสียเงินมากกว่านั้นแสดงให้เห็นว่าจำเลยทราบที่ผู้เสียหายมีความผิดเกี่ยวกับไม้แปรรูปที่นำมาใช้ทำหน้าที่ต่างจึงได้มาเรียกร้องเอาเงิน หากผู้เสียหายไม่ให้อาจถูกจับกุมดำเนินคดีต้องเสียเงินมากกว่า ๑,๐๐๐ บาท เห็นได้ว่าคำพุดของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าว ประกอบกับการแต่งเครื่องแบบข้าราชการของจำเลยที่ ๑ เพื่อให้ผู้เสียหายเข้าใจว่าเป็นเจ้าพนักงานป่าไม้เป็นการข่มขู่อยู่ในตัวหาใช่เป็นการต่อรองซึ่งเป็นเรื่องในทางแพ่งไม่ จำเลยทั้งสองจึงมีความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๑๘๒๙/๒๕๒๙)

- จำเลยที่ ๑ ใช้อุบายอ้างตนเป็นตำรวจร่วมกับจำเลยที่ ๒ ซึ่งแสดงตนว่าเป็นตำรวจ โดยจำเลยที่ ๑ แกล้งจับ ป. ใส่กุญแจมือและจะจับผู้เสียหายหาว่าค้าฝิ่นเถื่อน แต่เมื่อผู้เสียหายถอยหลังออกไปไม่ยอมให้จับข้อมือ จำเลยที่ ๑ ก็พูดว่า “เอาอย่างนี้ก็แล้วกันลุง ลุงเอาเงินให้ฉันพันหนึ่ง แล้วลุงชายฝิ่นตอไปก็แล้วกัน” โดยจำเลยที่ ๑ หรือที่ ๒ มิได้ข่มขืนใจด้วยการใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญจะทำอันตรายต่อชีวิต เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของผู้เสียหาย หรือของบุคคลที่สามอย่างไรต่อไป ผู้เสียหายเรียกบุตรชายซึ่งเดินมาจะเข้าบ้าน จำเลยทั้งสองและ ป. ก็เดินออกไป เช่นนี้ การกระทำของจำเลยทั้งสองยังไม่เข้าลักษณะเป็นความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๒๒๘๓/๒๕๑๖)

๓) โดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชื่อเสียง

- วันเกิดเหตุจำเลยซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้โทรศัพท์ ไปข่มขืนใจโจทก์ร่วมให้ยอมมอบเงินและรถยนต์แก่ตนโดยพูดขู่เข็ญว่าจะนำเรื่องผู้บริหารของบริษัท ท. ติดสินบนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมตามข่าวในหนังสือพิมพ์ ม. ไปอภิปรายในรัฐสภาและให้ข่าวแก่หนังสือพิมพ์ อันเป็นการทำอันตรายต่อชื่อเสียงและทรัพย์สินของบริษัท ท. ซึ่งมี ป. เป็นประธานกรรมการบริษัทและมีโจทก์ร่วมเป็นผู้ช่วยบริหารงานของบริษัทจนเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมยอมจะให้เงินสด ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท กับรถยนต์กระบะ ๑ คัน แก่จำเลยตามที่ต่อรองตกลงกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๗ วรรคแรก (ฎ.๑๒๘๐/๒๕๔๓)

- ขณะยังบวชอยู่ ผู้เสียหายเคยถ่ายรูปเป็นฆราวาส และได้มอบรูปถ่ายดังกล่าวให้จำเลยต่อมาจำเลยมอบรูปถ่ายของผู้เสียหายให้ จ. ไปขู่เอาเงินจากผู้เสียหาย หากไม่ให้เงินจะนำรูปถ่ายดังกล่าวไปโฆษณา อันเป็นการขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชื่อเสียงของผู้เสียหาย และผู้เสียหายยินยอมมอบเงินให้ จ. แม้ จ. จะยังไม่ได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไป ก็เป็นความผิดฐานกรรโชกสำเร็จแล้ว (ฎ.๔๐๑๒/๒๕๓๔)

๔) โดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อทรัพย์สิน

- จำเลยขู่เข็ญให้ผู้เสียหายที่ ๑ นำเงินจำนวน ๕,๕๐๐ บาท มามอบให้เป็นค่าไถ่โทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายที่ ๑ และหากไม่นำมาให้จะไม่ได้รับโทรศัพท์คืน จำเลยจะนำไปขายให้แก่บุคคลอื่น เข้าลักษณะเป็นการขู่เข็ญผู้เสียหายที่ ๑ โดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เข็ญ คือขายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายที่ ๑ ไป ซึ่งทำให้ผู้เสียหายที่ ๑ เกิดความกลัวและยินยอมจะนำเงินจำนวน ๕,๕๐๐ บาท ไปให้จำเลย การกระทำของจำเลยจึงเข้าลักษณะความผิดฐานกรรโชก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๗ (ฎ.๑๔๘๔/๒๕๔๙)

กรณีที่ถือว่าไม่เป็นการขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สิน

(๑) การทำนายดวงชะตาของผู้เสียหายว่ามีเคราะห์ ต้องเสียเงินสะเดาะเคราะห์ไม่เป็นการขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สิน

- จำเลยเพียงแต่ทำนายดวงชะตาแก่ผู้เสียหายว่าผู้เสียหายกำลังมีเคราะห์ให้สะเดาะเคราะห์ โดยเสียเงินค่ายกครูให้แก่จำเลย หาใช่เป็นการขู่เข็ญตามความหมายของมาตรา ๓๓๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญาไม่ ดังนั้น แม้จะฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยพูดขู่ว่า ถ้าไม่ให้เงิน จะให้พ่อปู้มาทำอันตรายผู้เสียหายทางไสยศาสตร์และผู้เสียหายยอมให้เงิน ก็เป็นเรื่องที่ผู้เสียหายเชื่อตามคำทำนายว่าจะมีเคราะห์มิใช่เพราะกลัวคำขู่เข็ญของจำเลย การกระทำของจำเลยไม่มีความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๔๐๗๕/๒๕๓๐)

(๒) การขู่จะใช้สิทธิตามกฎหมายและการใช้สิทธิตามกฎหมายโดยสุจริต

- เจ้าพนักงานป่าไม้ ยึดใบเบิกทางนำไม้ของผู้อื่นไว้เพื่อตรวจสอบตามอำนาจ แต่แล้วเรียกเรื่องเอาเงินจากผู้ถูกยึดเพื่อแลกเปลี่ยนในการจะคืนใบเบิกทางให้ ยังไม่เข้าลักษณะบีบบังคับโดยใช้กำลังข่มขืนใจหรือขู่เชิญขืนใจ ไม่ผิดฐานกรรโชก (ฎ.๘๓๐/๒๕๐๒)

- การที่จำเลยทั้งสามได้ร่วมกับนายตุ้ยจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นเจ้าของโคเรียกร้องเอาเงินค่าโคจากผู้เสียหายผู้ซื้อเนื้อโคคนละ ๓๗๕ บาท ถ้าไม่ให้จะเอาตำรวจจับตัวมาดำเนินคดีฐานรับซื้อเนื้อโคของคนร้าย ผู้เสียหายกลัวจะถูกดำเนินคดีจึงยอมรับใช้และให้เงินแก่นายตุ้ยจำเลยที่ ๓ เจ้าของโค ซึ่งการเรียกร้องเอาเงินนั้นก็มิใช่เป็นประโยชน์ส่วนตัวของนายจ้าวจำเลยที่ ๑ นายคุณจำเลยที่ ๒ และนายทูลจำเลยที่ ๔ แต่เพื่อประโยชน์ของเจ้าของโคโดยเฉพาะ ดังนี้ การที่จำเลยทั้งสี่เรียกร้องเอาเงินในพฤติการณ์เช่นนี้ จะถือว่าเป็นการข่มขืนใจหรือขู่เชิญผู้เสียหายหาได้ไม่ เพราะนายตุ้ยจำเลยที่ ๓ เจ้าของโคมีความชอบธรรมที่จะฟ้องผู้เสียหายทางอาญารับของโจรได้ การเรียกร้องเอาเงินก็เพื่อตกลงคดีกันต่างหาก ทั้งจำนวนเงินที่เรียกร้องถ้าได้ครบทั้ง ๑๑ คนก็มีจำนวนใกล้เคียงกับราคาโคที่ถูกลักไป ฉะนั้นแล้วจึงหาใช่เป็นเรื่องจำเลยมีเจตนาทุจริตไม่ จำเลยทั้งสี่จึงไม่มีความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๑๙๔๒/๒๕๑๔)

- ตามคำฟ้องของโจทก์มีใจความว่า โจทก์เป็นเจ้าของบ้านเลขที่ ๑๖๙/๓๖ โดยปลูกให้จำเลยซึ่งเป็นบุตรอาศัยอยู่ชั่วคราว โจทก์จะรื้อบ้านดังกล่าวแต่จำเลยไม่ยอมให้หรือโดยอ้างว่าเป็นของจำเลย ดังนี้ เป็นเรื่องที่คู่กรณีได้ตั้งกรรมสิทธิ์บ้านพิพาทกันในทางแพ่ง ที่จำเลยพูดว่าถ้าโจทก์กับบริวารจะรื้อบ้านพิพาทจะให้ตำรวจจับและว่าจะยอมให้หรือต่อเมื่อโจทก์นำเงินมาให้จำเลย จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ก็เป็นการพูดว่าจะใช้สิทธิอันชอบด้วยกฎหมายและพูดเป็นทำนองเสนอข้อแลกเปลี่ยนเพื่อระงับข้อพิพาท ไม่เป็นการข่มขืนใจโจทก์ให้ยอมให้เงินหรือยอมจะให้เงินแก่จำเลย ตามที่โจทก์บรรยายฟ้องยังถือไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๒๔๕๗/๒๕๑๘)

- จำเลยเชื่อโดยสุจริตว่าผู้เสียหายได้ลักเอาสติ๊กเกอร์ของห้างสรรพสินค้าองค์วิเศษซึ่งจำเลยมีหน้าที่ช่วยดูแลกิจการอยู่ไป เพราะใบเสร็จรับเงินค่าสิ่งของที่ผู้เสียหายซื้อไม่มีรายการชำระค่าสติ๊กเกอร์ดังกล่าว ทั้งห้างก็ไม่เคยให้ของแถมเป็นสติ๊กเกอร์ การที่จำเลยบอกให้ผู้เสียหายเสียค่าปรับให้ห้าง ๓๐ บาท ถ้าไม่ยอมเสียค่าปรับ จะส่งตัวผู้เสียหายให้เจ้าพนักงานตำรวจนั้น พฤติการณ์เช่นนี้ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการข่มขืนใจหรือขู่เชิญผู้เสียหายจนผู้เสียหายให้เงิน ๓๐ บาท เพราะจำเลยมีหน้าที่ดูแลกิจการของห้างชอบที่จะใช้สิทธิตามกฎหมายดำเนินคดีกับผู้เสียหายทางอาญาในความผิดฐานลักทรัพย์ได้ การที่จำเลยให้ผู้เสียหายเสียค่าปรับตามที่ห้างได้ถือปฏิบัติเท่ากับเสนอให้ชดใช้ค่าเสียหายอันเป็นข้อแลกเปลี่ยนเพื่อตกลงเลิกคดีกันจำเลยจึงไม่มีความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๒๖๘๘/๒๕๓๐)

- ป เป็นผู้ใหญ่บ้านที่จำเลยขอให้ช่วยสืบหาคนร้ายที่ลักกระป๋องของตน นัดผู้เสียหายซึ่งเป็นลูกบ้านมาเจรจากับจำเลยยอมมีมูลทำให้จำเลยเข้าใจว่าผู้เสียหายเป็นคนร้าย การที่จำเลยเรียกเงินจากผู้เสียหายเป็นค่ากระป๋องที่ถูกลักไปเพื่อที่จะไม่ดำเนินคดีแก่ผู้เสียหายโดยมี ป ฝ่ายผู้เสียหายเป็นคนตกลงช่วยไกล่เกลี่ยจนผู้เสียหายยอมให้เงินแก่จำเลยตามที่ ป ไกล่เกลี่ย ดังนี้เป็นการใช้สิทธิของตนโดยสุจริต ไม่ผิดฐานกรรโชก (ฎ.๕๕๙๙/๒๕๓๑)

- ผู้เสียหายตำจำเลยว่า "ไอ้แกหัวหงอก หัวดำ" แล้วสารวัตรกำนันเป็นผู้ไกล่เกลี่ยจนผู้เสียหายตกลงจ่ายค่าเสียหายให้จำเลยรวม ๖๕๐ บาท และรับว่าจะไม่ด่ากัน ทั้งได้ขอมาจำเลยด้วยตามพฤติการณ์ดังกล่าวทำให้จำเลยเข้าใจโดยสุจริตว่าตนมีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากผู้เสียหายได้ ผู้เสียหาย

ยินยอมให้ค่าเสียหายให้แก่ฝ่ายจำเลยด้วยความสมัครใจหาใช่เกิดจากการข่มขู่ของฝ่ายจำเลย แม้ในระหว่างเจรจาเรื่องค่าเสียหายกันนั้น จำเลยจะพูดกับผู้เสียหายด้วยถ้อยคำรุนแรงว่าถ้าผู้เสียหายไม่ให้เงินจะเอาตำรวจจับเข้าคุกและถ้าไม่เซ็นชื่อในบันทึกชดใช้ค่าเสียหายจะเห็นดึกกันก็ตาม ย่อมถือได้ว่าเป็นการใช้สิทธิอันชอบด้วยกฎหมายในทำนองเสนอขอระงับข้อพิพาท การกระทำของจำเลยไม่เป็นการกระทำผิดฐานกรรโชกผู้เสียหาย (ฎ.๔๑๑๔/๒๕๓๓)

- ห้างฯ ศ. ฟ้องโจทก์เป็นคดีอาญาข้อหาความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คจนศาลออกหมายจับโจทก์ หลังจากนั้นจำเลยทั้งสองกับพวกไปพบโจทก์แจ้งว่ามีหมายจับโจทก์ หากโจทก์ไม่ชำระหนี้ ก็จะจับโจทก์ตามหมายจับ เมื่อโจทก์นำทรัพย์สินมามอบให้จำเลยหรือนำเงินมาชำระจำเลยก็ทำหลักฐานให้โจทก์ไว้ทุกครั้ง พฤติการณ์เป็นเรื่องจำเลยทั้งสองไปติดตามเร่งรัดหนี้สินจากโจทก์ตามที่บริษัทของจำเลยได้รับมอบหมาย การที่จำเลยทั้งสองกับพวกพูดขู่โจทก์ว่า หากไม่ชำระหนี้หรือไม่ไปตกลงเรื่องหนี้สินจะจับโจทก์ตามหมายจับ เป็นการขู่ว่าจะใช้สิทธิตามกฎหมาย การกระทำของจำเลยทั้งสองไม่มีความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๔๐๒๑/๒๕๓๕)

(๓) ไม่ได้มีการขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อผู้เสียหาย

- พวกจำเลยล้อมรถขายไอศกรีมของผู้เสียหายไว้ จำเลยที่ ๓ เข้าต่อรองราคาแม้จะเป็นราคาที่น่าจะรู้ว่าผู้เสียหายไม่ตกลงด้วย ก็ไม่ถือว่าเป็นการขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อผู้เสียหาย การล้อมรถโดยไม่ปรากฏว่ามีที่ท่าทางว่าจะเข้ามาทำร้ายผู้เสียหายเพียงแต่ยืนจับกลุ่มกันอยู่ก่อนไม่ถือว่าเป็นการใช้พวกเข้าขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อให้ผู้เสียหายยอมจะให้ทรัพย์สินแก่พวกจำเลย จึงไม่มีความผิดฐานกรรโชกทรัพย์สิน (ฎ.๓๓๐/๒๕๓๕)

ถ้าเป็นเรื่องที่ผู้เสียหายจะให้หรือไม่ก็ได้ ไม่บังคับ ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการข่มขืนใจผู้อื่น โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือโดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สิน ของผู้ถูกขู่เข็ญหรือของบุคคลที่สามจึงไม่ผิดฐานกรรโชกทรัพย์สิน

- จำเลยเป็นพลตำรวจแต่งเครื่องแบบยศสิบตำรวจโท เข้าไปพบผู้เสียหายที่บ้านเพื่อขอเงิน โดยอ้างว่าผู้ใหญ่ (นาย) ให้มาเอา เมื่อผู้เสียหายบอกว่าไม่มี จำเลยจึงว่าค้าขายใหญ่โตไม่คิดที่จะติดต่อกับตำรวจบ้างหรือ จากนั้นจำเลยก็กลับไป ต่อมาอีกประมาณ ๑ ชั่วโมง จำเลยกลับมาหาผู้เสียหายอีกแล้วบอกว่ารองผู้กำกับการตำรวจให้มาเอาเงิน ๓,๐๐๐ - ๔,๐๐๐ บาท แต่ผู้เสียหายจะให้เพียง ๑๐๐ บาท จำเลยบอกว่าไม่พอแล้วก็กลับไป ดังนี้ ไม่ปรากฏว่าจำเลยแกล้งกล่าวหาจับกุมผู้เสียหายในข้อใด และยังถือไม่ได้ว่าจำเลยใช้อำนาจหน้าที่ในตำแหน่งของจำเลยเอง เมื่อไม่ได้ความว่าจำเลยได้กระทำการขู่เข็ญจะทำอันตรายต่อเสรีภาพและทรัพย์สินของผู้เสียหายการกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดฐานเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบข่มขืนใจให้บุคคลมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์ฯ มาตรา ๑๔๘ และฐานกรรโชกมาตรา ๓๓๗ (ฎ.๖๗๐/๒๕๒๑)

- วันเกิดเหตุขณะผู้เสียหายกำลังจัดของอยู่กลางร้าน จำเลยทั้งสี่เข้ามาในร้านผู้เสียหายถามว่ามาซื้ออะไร จำเลยที่ ๑ บอกว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมาดูแลความเรียบร้อยในร้าน ต้องการเงิน ๕,๐๐๐ บาท เป็นค่าดูแล ผู้เสียหายรู้สึกไม่ปลอดภัยจึงเดินไปหลังร้านโทรศัพท์ไปที่สถานีตำรวจแต่ไม่ติด เมื่อเดินออกมาหน้าร้านก็เห็นจำเลยทั้งสี่เดินขึ้นรถยนต์กระบะไป จะเห็นได้ว่าจำเลยที่ ๑ เพียงแต่อ้างว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจและพูดขอเงินเป็นค่าดูแลร้านเท่านั้น ซึ่งผู้เสียหายจะให้หรือไม่ก็ได้ ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสี่ใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของ

ผู้เสียหายหรือบุคคลที่สามแต่อย่างใด และจำเลยทั้งสองไม่ได้ออกรับเงินจากผู้เสียหายตามที่พูด คำพูดของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าว จึงยังถือไม่ได้ว่าเป็นการขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อเสรีภาพและทรัพย์สินของผู้เสียหาย ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๗ (ฎ.๑๓๑/๒๕๔๖)

๘.๒ การข่มขืนใจให้ยอมให้ หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน

- จำเลยที่ ๑ ขกต้อยทำร้ายผู้เสียหายเพื่อบังคับขู่เข็ญให้ผู้เสียหายจำต้องลงลายมือชื่อในสัญญากู้เงิน และสัญญาซื้อขาย การที่จำเลยที่ ๒ พุดกับผู้เสียหายว่า “คิดจะโกงหรือ อย่ามาเล่นกับฉันนะ” ในขณะที่จำเลยที่ ๑ กระชากคอเสื้อผู้เสียหายอยู่ และต่อมาจำเลยที่ ๑ ต้อยที่บริเวณทางคิ้วซ้ายผู้เสียหายจนบาดเจ็บเลือดออก และพุดกับผู้เสียหายว่าให้ลงลายมือชื่อในสัญญากู้เงิน มิฉะนั้นจะเจ็บตัวอีก ถือได้ว่าจำเลยที่ ๒ เป็นตัวการร่วมกันกับจำเลยที่ ๑ ทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย และร่วมกันข่มขืนใจผู้เสียหายให้ยอมลงลายมือชื่อว่าเป็นผู้กู้ในสัญญากู้เงิน สัญญากู้เงินก่อให้เกิดสิทธิในหนี้ซึ่งมีวัตถุแห่งหนี้เป็นเงินแก่ผู้ให้กู้ จึงเป็นประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินแก่ผู้ให้กู้ เมื่อจำเลยทั้งสองได้ไปซึ่งสัญญากู้เงินจากการข่มขืนใจโดยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายให้ยอมลงลายมือชื่อว่าเป็นผู้กู้เงินจากจำเลยที่ ๒ อันเป็นการได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินแล้ว จึงเป็นการร่วมกันกระทำความผิดฐานกรรโชก และทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย (ฎ.๒๖๔๕/๒๕๔๓)

๘.๓ จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น

ความผิดฐานกรรโชกทรัพย์สินสำเร็จเมื่อผู้ถูกข่มขืนใจยอมจะให้ตามที่ถูกขู่เข็ญ แม้ยังมีได้มีการให้จริงก็ตาม หากผู้ถูกข่มขืนใจไม่ยอมตามที่ถูกขู่เข็ญ ย่อมเป็นความผิดเพียงฐานพยายามเท่านั้น

- ผู้เสียหายถูกจำเลยขู่ จนยอมรับจะให้เงินตามที่จำเลยข่มขืนใจแล้ว ย่อมครบองค์แห่งความผิดฐานกรรโชกแล้วทุกประการ จะได้รับเงินตามที่ผู้เสียหายรับปากให้แล้วหรือยัง หาใช่สาระสำคัญขององค์ความผิดฐานกรรโชกไม่ ฉะนั้น การที่จำเลยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับเสียก่อนที่จะได้รับเงินจากผู้เสียหาย จึงไม่เป็นเหตุให้การกระทำของจำเลยอยู่ในชั้นพยายามกระทำความผิดไปได้ (ฎ.๑๑๙๓/๒๕๐๒)

- ความผิดฐานกรรโชกตามมาตรา ๓๓๗ นั้น เมื่อผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้นแล้ว แม้จะยอมไม่เต็มตามที่ถูกเรียกร้อง ก็เป็นความผิดสำเร็จ (ฎ.๒๔๐๖-๒๔๐๘/๒๕๑๙)

- การข่มขืนใจโดยการข่มขู่จนผู้เสียหายยอมจะให้เงินแก่จำเลย และนัดมารับเงินในวันรุ่งขึ้น ถือได้ว่าการกรรโชกได้สำเร็จแล้ว แม้ผู้เสียหายจะยินยอมเพื่อต้องการรู้ตัวผู้จ้างจำเลย และได้นำเจ้าหน้าที่มาคอยจับจำเลย เมื่อมารับเงินในวันรุ่งขึ้น ก็หาทำให้เป็นความผิดฐานพยายามไม่(ฎ.๓๖๕๖/๒๕๒๗)

- เมื่อผู้เสียหายได้อ่านจดหมายกรรโชกของจำเลยแล้ว จึงตกลงยอมจะให้เงินตามที่เรียกร้อง เนื่องจากเกรงจะได้รับอันตราย การที่ผู้เสียหายไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนเป็นการแจ้งเพื่อขอความคุ้มครองตามที่ประชาชนกระทำกันตามปกติ มิใช่ผู้เสียหายไม่ยอมทำตามการขู่เข็ญ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดสำเร็จ ไม่ใช่อยู่อันชั้นพยายาม (ฎ.๑๗๔๓/๒๕๓๐)

- การที่ผู้เสียหายมอบเงินให้นาย ด.โดยนำธนบัตรฉบับละ ๕๐๐ บาท ๒ ฉบับ มาปิดหัวปิดท้ายกระดาษธรรมดาและยังให้เจ้าพนักงานตำรวจซ่อนตัวในกุฎีเพื่อจับกุมจำเลย ทั้งขณะที่ผู้เสียหายมอบเงินให้นาย ด. แต่นาย ด.ขอให้ไปมอบที่อื่น การกระทำของนาย ด.จึงยังไม่เป็นความผิดสำเร็จ ศาลจะลงโทษจำเลยฐานร่วมกันกรรโชกทรัพย์สินไม่ได้นั้น เห็นว่า การที่ผู้เสียหายยินยอมมอบเงินให้นาย ด.เพราะเหตุว่านาย ด.จะนำรูปถ่ายของผู้เสียหายซึ่งแต่งตัวเป็นฆราวาสไปโฆษณาอันเป็นการขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชื่อเสียงของ

ผู้เสียหาย และผู้เสียหายยินยอมมอบเงินให้นาย ด.ไป แม้นาย ด.จะยังไม่ได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไปก็เป็นความผิดสำเร็จแล้ว (ฎ.๔๐๑๒/๒๕๓๔)

- จำเลยที่ ๑ เรียกเรื่องเงินจากผู้เสียหายจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้เสียหายไม่มีเงินจึงขอให้สร้อยข้อมือกับสร้อยคอทองคำแทน แม้จำเลยที่ ๑ จะไม่รับทองคำ แต่มีการควบคุมตัวผู้เสียหายกับพวกไปร้านอาหารแห่งหนึ่ง และต่อมาได้ปล่อยตัวผู้เสียหายไปเพื่อให้ไปขายทองคำและหาเงินมาให้โดยควบคุมตัวสามีและบุตรของผู้เสียหายไว้ ถือได้ว่าผู้เสียหายยินยอมให้เงินแก่จำเลยทั้งสองตามที่เรียกร้องแล้ว แต่ในขณะนั้นผู้เสียหายไม่มีเงินจึงยินยอมให้สร้อยข้อมือกับสร้อยคอทองคำแทน แม้จำเลยทั้งสองไม่รับก็ครบองค์ประกอบความผิดฐานกรรโชกแล้ว (ฎ.๔๔๑๐/๒๕๔๓)

- การที่จำเลยนำจดหมายกรรโชกเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาทมอบให้แก่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายได้พุดจาขอต่อรองจำนวนเงินกับจำเลยให้ลดน้อยลงเหลือ ๕๐,๐๐๐ บาท ดังนี้ แสดงว่าผู้เสียหายยอมจะให้เงินตามที่จำเลยข่มขืนใจแล้ว เป็นความผิดสำเร็จฐานกรรโชก (ฎ.๔๗๔๑/๒๕๓๔)

๘.๔ ความผิดฐานพยายามกรรโชกทรัพย์

- จำเลยที่ ๑ กับ ส. เข้าไปในร้านของผู้เสียหาย ส. พุดกับผู้เสียหายว่าขอเงิน ๑๐๐ บาท จะเอาไปซ่อมปืน ผู้เสียหายตอบว่าไม่มี ส. พุดว่าให้คิดให้ดี ๆ ชีวิตผู้เสียหายสำคัญกว่า พวกของ ส. มีมากและชี้ให้ดูพวกที่ยืนอยู่ที่ถนนนอกร้านประมาณ ๒๐ คน พอดิมีคนเข้ามาในร้าน ผู้เสียหายจึงถือโอกาสหลบหนีไป ต่อมาอีก ๒ วัน จำเลยที่ ๑ ถึงจดหมายของ ส. มาอ่านให้ผู้เสียหายฟังว่าต้องการเงิน ๕๐๐ บาท ผู้เสียหายบอกว่าไม่มีเงิน จำเลยที่ ๑ ว่าเย็นนี้รู้จักกัน หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ ไปที่ร้านผู้เสียหายอีกและถูกตำรวจจับได้ การที่ผู้เสียหายตอบจำเลยที่ ๑ ว่าไม่มีเงิน ย่อมเห็นได้ชัดว่าเป็นคำตอบปฏิเสธว่าไม่ยอมให้เงินหรือยอมรับว่าจะให้เงินแก่จำเลยที่ ๑ กับพวกตามที่จำเลยที่ ๑ กับพวกขู่ข่มขืนใจ การกระทำของจำเลยที่ ๑ อยู่ในชั้นพยายามกระทำความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๒๐๒๕/๒๕๖๖)

- จำเลยส่งจดหมายข่มขู่เรียกเอาเงินจากผู้เสียหาย หากขัดขืนจะทำการกระเปิดร้านค้าของผู้เสียหายให้พังพินาศ แต่ผู้เสียหายไม่ยอมให้เงินหรือยอมรับว่าจะให้เงินแก่จำเลยตามที่เรียกร้อง ถือได้ว่าจำเลยได้ลงมือกระทำความผิดไปโดยตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล การกระทำของจำเลยจึงเป็นความ ผิดฐานพยายามกรรโชก (ฎ.๓๕๑๒/๒๕๓๒)

- จำเลยซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจกองปราบปรามขู่ให้โจทก์ร่วมนำเงินมามอบให้โดยอ้างว่าเพื่อลบชื่อโจทก์ร่วมออกจากบัญชีผู้ค้ายาเสพติดของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และเพื่อที่จะไม่จับกุมโจทก์ร่วม จึงเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบข่มขืนใจและจูงใจเพื่อให้โจทก์ร่วมมอบให้ซึ่งทรัพย์สินแก่ตนเอง แต่การที่โจทก์ร่วมนำเงินไปมอบให้แก่จำเลยก็เพื่อที่จะให้เจ้าพนักงานจับกุม แสดงว่าโจทก์ร่วมไม่ได้กลัวคำขู่ของจำเลย ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยข่มขืนใจโจทก์ร่วมจนโจทก์ร่วมยอมเช่นนั้น การกระทำของจำเลยเป็นเพียงความผิดฐานพยายามกรรโชก (ฎ.๒๕๗๓/๒๕๕๓)

การข่มขู่ให้ชำระหนี้เป็นความผิดฐานกรรโชก

- แม้ข้อเท็จจริงจะได้ความว่าผู้เสียหายเป็นหนี้มารดาของจำเลย และผิดนัดไม่ชำระหนี้ก็เป็นกรณีที่มาตราของจำเลยถูกโต้แย้งสิทธิและต้องใช้สิทธิทางศาลเพื่อบังคับให้ผู้เสียหายให้ชำระหนี้ ตามที่บัญญัติในมาตรา ๕๕ และบทบัญญัติทั้งปวงแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หากก่อให้เกิดสิทธิแก่จำเลยใน

การข่มขืนใจผู้เสียหายให้ยอมหรือจะยอมชำระหนี้หนี้ไม่ และไม่ทำให้การกระทำของจำเลยที่เป็นความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๗ กลายเป็นการกระทำที่ไม่เป็นความผิด (ฎ.๕๘๘๘/๒๕๕๐)

๘.๕ การเปรียบเทียบ ความผิดฐานกรรโชก กับความผิดอื่น

๘.๕.๑ ความผิดฐานกรรโชกกับความผิดต่อเสรีภาพ (มาตรา ๓๐๙)

มาตรา ๓๐๙ ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นเองหรือของผู้อื่น หรือโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้นหรือจำยอมต่อสิ่งนั้น

ความผิดต่อเสรีภาพตามมาตรา ๓๐๙ กับความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๗ มีองค์ประกอบความผิดคล้ายกัน คือ ต้องมีการข่มขืนใจผู้อื่นโดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจหรือของผู้อื่น หรือโดยใช้กำลังประทุษร้าย

แต่ข้อแตกต่างของ ๒ ฐานความผิดดังกล่าวที่สำคัญคือ ความผิดฐานกรรโชกต้องเป็นการข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน แต่ความผิดต่อเสรีภาพการข่มขืนใจผู้อื่นไม่จำกัดว่าต้องเป็นการข่มขืนใจให้ได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน เช่น การขู่เชิญไม่ให้มาให้การเป็นพยาน การขู่เชิญให้คิดบัญชีการเงิน เหล่านี้ไม่เป็นประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน จึงไม่เป็นความผิดฐานกรรโชก แต่เป็นความผิดต่อเสรีภาพตามมาตรา ๓๐๙

อย่างไรก็ตามเมื่อเป็นความผิดฐานกรรโชกแล้ว ย่อมเป็นความผิดต่อเสรีภาพตามมาตรา ๓๐๙ ด้วยเสมอ โดยถือว่าเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท

- โจทก์ฟ้องศาลขอให้ลงโทษจำเลยฐานกรรโชก ทางพิเคราะห์ได้ความเพียงว่าจำเลยไปพูดคุยเอาเงินผู้เสียหายโดยว่าถ้าไม่ให้จะทำร้าย แต่ผู้เสียหายไม่ได้ให้เงินไปหรือมิได้สัญญาว่าจะให้เงิน เพราะได้แจ้งความไว้แล้วและเจ้าพนักงานตำรวจมารอให้ความอารักขาอยู่แล้ว จึงเข้าจับกุมจำเลย ดังนี้ ยังไม่เป็นความผิดฐานกรรโชก เป็นเพียงความผิดฐานทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพได้เพราะความผิดฐานนี้รวมอยู่ในความผิดฐานกรรโชกด้วย (ฎ.๓๙๖/๒๕๐๓)

- จำเลยกับพวก ๕ คนนั่งรถยนต์ปิคอัพมาที่ไร่ของผู้เสียหายแล้วจำเลยลงมาพูดคุยบังคับผู้เสียหายให้ออกไปจากไร่ของผู้เสียหายภายใน ๒ เดือน ถ้าไม่ยอมออกจะให้ลูกปืนกินหรือใช้ปืนยิง ซึ่งต่อมาผู้เสียหายได้หนีออกจากไร่ของตนเพราะกลัวจะถูกทำร้ายตามที่จำเลยพูดขู่ไว้ การกระทำของจำเลยเข้าลักษณะเป็นความผิดต่อเสรีภาพตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๙ ไม่เป็นความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ แต่อย่างไรก็ตาม แม้โจทก์จะฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๗ ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดต่อเสรีภาพมาตรา ๓๐๙ ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๙๒ (ฎ.๒๘๘/๒๕๒๙)

๘.๕.๒ ความผิดฐานกรรโชกกับความผิดฐานชิงทรัพย์

ความผิดฐานชิงทรัพย์กับความผิดฐานกรรโชกมีลักษณะของการใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเหมือนกันแต่มีข้อแตกต่างกันคือ

๑. ชิงทรัพย์ต้องขู่เชิญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย ส่วนกรรโชกอาจขู่ว่าจะทำร้ายในอนาคตก็ได้

๒. ซึ่งทรัพย์สินต้องประทุษร้ายต่อชีวิตหรือร่างกายเท่านั้น ส่วนกรรโชกอาจทำอันตรายต่อ เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เข็ญหรือของบุคคลที่สาม

๓. ซึ่งทรัพย์สิน มุ่งต่อทรัพย์สินคือวัตถุมีรูปร่าง ส่วนกรรโชก รวมถึงประโยชน์ในลักษณะที่เป็น ทรัพย์สินด้วย

๔. ซึ่งทรัพย์สิน ความสำเร็จเมื่อได้ทรัพย์สินไป ส่วนกรรโชก ความสำเร็จเมื่อผู้ถูกขู่เข็ญยอมให้ หรือยอมจะให้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินแล้ว แม้ผู้ขู่ยังไม่ได้ทรัพย์สินไปเลยก็ตาม

- ความแตกต่างระหว่างความผิดฐานชิงทรัพย์กับความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ตามบทบัญญัติ ของกฎหมายมิได้อยู่ที่จำนวนทรัพย์สินที่ผู้กระทำความผิดได้ไปว่าจะเป็นที่หมดหรือแต่เพียงบางส่วนดังที่จำเลยฎีกา เพราะไม่ว่าคนร้ายจะได้ทรัพย์สินไปเพียงใด การกระทำความผิดก็เกิดขึ้นแล้วเช่นกัน แต่ข้อสาระสำคัญอยู่ที่ว่า **ความผิดฐานชิงทรัพย์ต้องมีฐานเดิมจากความผิดฐานลักทรัพย์**ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔ โดยคนร้ายใช้กำลังประทุษร้ายเจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินนั้นหรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลัง ประทุษร้าย เพื่อให้ยื่นให้ซึ่งทรัพย์สินนั้นตามความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๒) **โดยการลักทรัพย์ กับการใช้กำลังประทุษร้ายต้องไม่ขาดตอนหรือเป็นการลักทรัพย์ที่ต้องมีการขู่เข็ญให้ปรากฏว่าใน ทันทีทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายต่อเนื่องกันไป** เมื่อข้อเท็จจริงได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายว่า ถูกจำเลยตบหน้าทันทีที่ที่เปิดประตูห้อง เมื่อนายชาคริตตามเข้าไปเปิดประตูห้อง จำเลยก็ล้วงมีดพับออกมาจี้ที่ แก้มผู้เสียหายขู่อเงินไปซื้อสุรา พฤติการณ์ของจำเลยเช่นนั้นบ่งชี้ไปในทำนองว่าหากผู้เสียหายขัดขืนไม่ให้เงินก็จะ ถูกประทุษร้ายต่อเนื่องไปในทันใดนั้นแสดงให้เห็นว่ามุ่งหมายมาทำร้ายและขู่เข็ญผู้เสียหายโดยประสงค์ต่อ ทรัพย์สินมาแต่แรกไม่ใช่เป็นการข่มขืนใจให้ผู้เสียหายยอมให้เงินบางส่วนโดยใช้กำลังประทุษร้ายตามที่จำเลยฎีกา ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษาลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ วรรคสอง ประกอบ มาตรา ๘๓ จึงชอบแล้ว (ฎ.๒๑๖๑/๒๕๕๓)

- ขณะที่ผู้เสียหายทั้งสามเดินไปตามทางเท้า จำเลยขับรถจักรยานยนต์เข้ามาจอดเทียบใกล้ ๆ และแสดงตนเป็นเจ้าของพนักงานตำรวจขอตรวจบัตรประจำตัวและขอค้นตัวหรือตรวจหายาเสพติดให้โทษ แล้ว พุดจาขู่บังคับให้ส่งมอบเงินและทรัพย์สินมีค่าแก่ตนหากขัดขืนจะยิงให้ตาย พร้อมกับทำท่าจะล้วงเอาอาวุธ ออกมาผู้เสียหายทั้งสามเกิดความกลัว ผู้เสียหายที่ ๒ กับที่ ๓ จึงส่งกระเป๋าสตางค์เงินให้จำเลยล้วงหยิบเอาเงินสดใน กระเป๋าไป ส่วนผู้เสียหายที่ ๑ ถอดนาฬิกาข้อมือให้จำเลย จากนั้นจำเลยก็หลบหนีไปการกระทำของจำเลย ดังกล่าวเป็นการขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ วรรคหนึ่งแล้ว จำเลยจึงมีความผิดฐานชิงทรัพย์ มิใช่กรรโชกทรัพย์ ทั้งนี้โดย**ไม่ต้องคำนึงถึงว่า จำเลยจะเป็นผู้ล้วงหยิบเอาทรัพย์สินนั้นเองหรือผู้เสียหายเป็นผู้หยิบส่งให้ไป** (ฎ.๖๗๒๔/๒๕๕๔)

- จำเลยกับพวกมีปากกาติดตัวเป็นอาวุธ ร่วมกันข่มขืนใจผู้เสียหายโดยทำร้ายร่างกาย ผู้เสียหายจนผู้เสียหายยอมให้เงินแก่จำเลยกับพวกจำนวน ๒๐ บาท การกระทำดังกล่าวเป็นการข่มขืนใจผู้อื่น ให้อยอมให้หรือยอมจะให้จำเลยได้รับประโยชน์เป็นทรัพย์สินโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น จึงเป็นความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ มิใช่ความผิดฐานชิงทรัพย์ (ฎ.๑๘๔๔/๒๕๓๖)

- ป. ส. ไปหลอกลวงผู้เสียหายว่าเป็นเจ้าพนักงานขอค้นบ้าน และค้นได้แบ่งซื้อสุราแล้วคุม ตัวผู้เสียหายไปมอบให้ ค. ที่บ้านของ ป. ค. แสดงตนว่าเป็นเจ้าพนักงานสรรพสามิตบอกให้ผู้เสียหายเสีย ค่าปรับ ถ้าไม่เสียจะจับส่งอำเภอ แล้วผู้เสียหายถูกคุมตัวไปหาเยี่ยมเงินพบ ข. ซึ่งเป็นกำนันได้เล่าเรื่องให้ฟัง ข. พุดส่งเสริมให้ผู้เสียหายเสียเงินให้ที่นั่น ผู้เสียหายเอาเงินให้ ข. รับเงินไว้แล้วบอกให้ผู้เสียหายกลับได้

วันนั้นเอง ช. ไปร่วมรับประทานอาหารและแบ่งเงินให้ ป. ส. และ ค. ดังนี้ ป. ส. ค. มีความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานตาม มาตรา ๑๔๕ ฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังตามมาตรา ๓๑๐ และฐานกรรโชกตามมาตรา ๓๓๗ ส่วน ช. เป็นเพียงสนับสนุนการกระทำผิดฐานกรรโชก ไม่ใช่เรื่องหลอกลวงฉ้อโกง (ฎ.๑๐๗๗/๒๕๐๕)

- จำเลยกับพวกเอาตัวผู้เสียหายไป “หน่วงเหนี่ยว” ไว้ในห้องพักโรงแรม ทำให้ผู้เสียหายปราศจากเสรีภาพในร่างกาย เป็นความผิดสำเร็จกรรมหนึ่งแล้ว เมื่อ “ขู่เชิญข่มขืนใจผู้เสียหาย” จนกระทั่งผู้เสียหายยอมให้เงินแก่จำเลยกับพวก เป็นความผิดฐานกรรโชกอีกกรรมหนึ่ง (ฎ.๒๔๓๔/๒๕๒๗)

- ความผิดฐานกรรโชกเป็นการขู่เพื่อประโยชน์ในภายหลัง หากขู่เพื่อจะเอาประโยชน์ทันที เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ จำเลยชักอาวุธมีดคัตเตอร์มาจี้ผู้เสียหาย ผู้เสียหายกลัวจึงบอกให้ ส. มอบเงินให้จำเลย เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ ไม่ใช่กรรโชก เนื่องจากมิใช่การขู่ว่าจะทำร้ายผู้เสียหายและให้ส่งเงินให้แก่จำเลยในภายหลัง (ฎ.๑๑๖๑/๒๕๔๓)

- แม้จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ กับพวกร่วมกันขู่บังคับให้โจทก์ร่วมลงลายมือชื่อในเช็ค ๓ ฉบับส่งจ่ายเงินให้จำเลยกับพวก แต่เจตนาของจำเลยทั้งสามกับพวกประสงค์ที่จะเอาทรัพย์สินของโจทก์ร่วมไปในทันทีนั่นเอง เพราะขณะที่จำเลยที่ ๓ กับพวกนำเช็คไปเบิกเงินที่ธนาคารนั้น โจทก์ร่วมยังถูกจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และ ป. ควบคุมตัวไว้ ทั้งนี้เพื่อความสะดวกแก่การลักทรัพย์หรือให้พ้นจากการจับกุม อันเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานปล้นทรัพย์ การกระทำของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ จึงไม่เป็นความผิดฐานกรรโชก (ฎ.๖๓๑/๒๕๓๒)

- จำเลยไม่มีอำนาจเรียกเก็บเงินค่าจอดรถ แต่จำเลยก็ได้ขู่เชิญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายตั้งแต่ต้น เงินที่เก็บก็เท่ากันทุกรายและไม่ได้ขู่เชิญเอาเงินเกินกว่านี้ เพียงแต่ว่าหากไม่ให้เงินต้องไปจอดรถยนต์ที่อื่นเท่านั้น การขู่เชิญจึงมีเงื่อนไข มิได้เจตนาแย่งการครอบครองเงินโดยตรง ไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ และไม่เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ แต่เป็นการข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน ผิดฐานกรรโชก (ฎ.๓๐๕๘/๒๕๓๙)

- พฤติการณ์ของจำเลยที่ขับรถจักรยานยนต์เข้าไปสอบถามโจทก์ร่วมเกี่ยวกับการเผ่ารถเมื่อโจทก์ร่วมไม่ยอมให้เผ่า จำเลยกลับเร่งเครื่องยนต์ให้ดังกว่าปกติและพูดในลักษณะไม่รับรองความเสียหายของรถยนต์ของโจทก์นั้น ย่อมชี้ชัดให้เห็นถึงเจตนาของจำเลยที่ต้องการจะข่มขืนใจโจทก์ร่วมให้ยอมให้ซึ่งค่าจอดรถแก่จำเลยนั่นเอง แม้ในครั้งแรกโจทก์ร่วมจะปฏิเสธไม่ให้จำเลยเผ่ารถ แต่เมื่อโจทก์ร่วมถูกจำเลยข่มขู่ในภายหลัง จนเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมเกิดความกลัวว่าจะเกิดความเสียหายแก่รถยนต์ของตน โจทก์ร่วมจึงยินยอมจ่ายเงินให้แก่ ศ. พวกของจำเลยไป นับได้ว่าเป็นผลต่อเนื่องโดยตรงจากการถูกจำเลยข่มขู่ ซึ่งเหตุที่เกิดขึ้นยังไม่ขาดตอน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดสำเร็จในข้อหากรรโชกแล้ว (ฎ.๑๗๙๖/๒๕๔๑)

๘.๕.๓ ความผิดฐานกรรโชกทรัพย์กับความผิดฐานปล้นทรัพย์

- จำเลยทั้งสามร่วมกันล่อลวงให้ผู้เสียหายไปหา แล้วใช้อาวุธปืนขู่บังคับให้ผู้เสียหายขึ้นรถยนต์ระหว่างอยู่ในรถมีทั้งการทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย ขู่เชิญให้ผู้เสียหายไปล่อซื้อยาเสพติดให้โทษซึ่งเป็นวิธีการที่จะให้ผู้เสียหายยอมให้หรือยอมจะให้พวกตนได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน และเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายไป พวกจำเลยยังนำบัตรเอทีเอ็มไปถอนเงินของผู้เสียหายออกมาและขู่เชิญผู้เสียหายจนยอมที่จะให้เงินแก่พวกจำเลยเป็นการทดแทนที่จะให้ไปล่อซื้อยาเสพติดให้โทษ แสดงว่าจำเลยทั้งสามมีเจตนาที่จะให้ทรัพย์สินของผู้เสียหายมากที่สุดโดยไม่คำนึงถึงวิธีการและจะให้ได้อย่างไร การกระทำผิดมีลักษณะ